

מלכויות

ליום א' דראש השנה
אם חל בשבת אומרים אַחֲלָהּ בַעֲמִי

עלינו לשבח לאדון הכל לתת גדלה ליוצר בראשית, שלא עשנו כגויי הארצות, ולא שמונו כמשפחות האדמה, שלא שם חלקנו בהם וגרלנו בכל המונם. שהם משתחווים להבל וריק ומתפללים אל אל לא יושיע. ואנחנו כורעים ומשתחווים ומוזדים לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, שהוא נוטה שמים ויוסד ארץ, ומושב יקרו בשמים ממעל, ושכינת עזו בגבחי מרומים: הוא אלהינו, אין אחר. אמת מלכנו אפס זולתו, בכתוב בתורתו, וידעת היום והשבת אל לבבך כי יי הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת, אין עוד:

אלהינו ואלהי אבותינו היה עם פיפיות

אוחילה לאל. אחלה פניו. אשאלה ממנו. מענה לשון:
אשר בקהל עם. אשירה עזו: אביעה רננות. בעד מפעליו:
לאדם מערכי לב. ומי מענה לשון:
אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך:
יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי:

על כן נקנה לה יי אלהינו לראות מהרה בתפארת עזה, להעביר גלולים מן הארץ והאלילים כרות יפרתנו. לתקן עולם במלכות שדי וכל בני בשר יקראו בשמך. להפנות אליך כל רשעי ארץ. יפירו וידעו כל יושבי תבל כי לה תכרע כל בך תשבע כל לשון: לפניך יי אלהינו יכרעו ויפולו. ולכבוד שמך יקר יתנו. ויקבלו כלם את על מלכותך. ותמלוך עליהם, מהרה לעולם ועד. כי המלכות שלך היא, ולעולמי עד תמלוך בכבוד:

מיוסד על סדר א"ב מרובע.

קהל אנסיכה מלפי. אמליך בכבוד לדי מלכי לפניו בהתהלכי. כשבדרכיו אתהלך אמצו בהמליכי. ואת כחו הגדול אמליך יאזור עז וימלוך: ובכך תתחזק מלכותו עלינו אליל בהשליכי. שטות ע"ז כשאשליך בבזיון לפני בוא יום מלפי. לקראת יום התגלות ד' מלכי איש מלאכי ישלח, את אליהו ישלח להשיבנו ואז ימלוך: בבואו להלך. וכשיבוא אליהו לעשות נתוש חנה ממלוך. שיעזב עשו הצבוע משלטונו	בית גאים בלי מלוך. שבית אליליו לא ימלכו ישח לבל ימלוך: וימחקם שלא ימלכו עוד בתוכי יהלך. בינינו ישרה שכינתו בהופיעו למלוך. בגלותו את מלכותו במלכותו אמוך. ובשם מלכותו אמלוך בעולם ואז ימלוך: כי בכך הוא ימלוך בעולם גברת ממלכות. ע"ז שגברה על ממלכות העולם במגרו ממלכות. כשיפטיק את אותם ממלכות גוים וממלכות. של עמים אלה ושלטונם יהום והוא ימלוך: ישבשם ויפילם ואז לבדו ימלוך	גליון הליכות. את גילוי דרכי האדם וספר תהלכות. וזכרון מעשיהם גל היום לזכות. גלה נא היום שנוכה חוביו למלוך: לנו מקווי ישועתו שימלוך דורכת נסיכות. הנוהגת בשררה בחננון קול בכות. בגלל דמעות בכיית עשו (על הברכות) דברה אני במלכות. ועד עתה מכריזה 'אני במלכות' ומי יוכל למלוך: ומי יוכל למלוך מבלעדי? דבאי רוח נמיכות. אך ישראל מיוסרי נפש בשפלות מחפשי ביום דין זכות. המבקשים זכויות ביום הדין	דשה בעל מלכות. המשועבדת תחת עול האומות עד צור ימלוך: עד שה' החזק יגאלם וימלוך הלוך מהלך. התקרבות קירוב של חמש מאות הלך. משמים לארץ, בא ה' לגאלנו ממצרים הדור עד המלוך. וה' הנהדר לפני שהמלכנוהו בעז למלוך: בתוקפו שימלוך הבל המלוך. בא האליל שהמליכו בבל על מה מלוך. ומשום מה מתאים למלוך ?! הלא במי נמלוך. הרי ממי נטל רשות, כי אץ למלוך: כאשר מהר למלוך ?!
---	--	---	---

וּמִלְפָּנַי מֶלֶךְ מֶלֶךְ.

ועוד לפני שְׁמֶלֶךְ שום מֶלֶךְ

חַי מִלְפָּנַיִם מֶלֶךְ.

ד' מקור החיים הוא המלך

וְעַד תִּכְּלָל כָּל מֶלֶךְ.

וגם עד כליון וסוף כל מלך

הוא לְבַדּוֹ יְמִלֶךְ:

הוא לבדו ימלוך

וְיִמָּה יַעֲזֵז מֶלֶךְ.

ואיך יתגאה מלך בשר ודם

בְּעֵז מִשְׁפָּט מֶלֶךְ.

בהשתמשו בתוקף משפט ד' המלך

וְכַעֲבוֹר סוּפָה בְּהֶלֶךְ.

הלא כנשוב רוח חזקה בהולך בחוץ

יִחְלֹף מִמֶּלֶךְ:

הוא יעבור ממלכותו

זֶה דִּין בְּעָרְבוֹ.

ה' הטהור כשעורך דין

יֵאָחֵז דָּרְכוֹ.

יקיים את הנהגתו

זְדִים בְּדָרְכוֹ.

שכשאת הרשעים מפיל

נָקָם יַעֲטֵ וְיִמְלֶךְ:

נוהג בהם כגמולם ובכך מולך

זֶר זֶר בְּשִׁלְכוֹ.

את כתר עשו כשיפיל בבזיון

יִתֵּן עֵז לְמִלְכוֹ.

בכך יוסיף כח שליטה למשיחו

זָכִים בְּהַמְלִיכוֹ.

וכשאת ישראל הטהורים ימליך

עַל כָּל יְמִלֶךְ:

בכך ימלוך כבוד שמו על הכל

חֲדָשׁוֹ מְלוּכָה.

כשיחדש לישראל את מלכותם

כִּדְתָּ וְכִהְלַכְהָ.

הראויה והמוכנה להם

חֲטֹר מִמְּלָכָה.

בידי שארית זרע מלכות דוד

בְּמִשְׁוֹר יְמִלֶךְ:

אשר בנוחות ורכות ימלוך

חֲבֹשׁ אֲרוּכָה.

ד' החובש רפואה

וְאָרְךָ יוֹם מְבוּכָה.

שהאריך לנו את קצבת גלותנו

חֲתֻלָּה לְמַכָּה.

תחבושת גדולה למכתנו

יַעַל בְּעֵת יְמִלֶךְ.

יעשה לנו כשימלוך בגלוי

טָרַח מְלָכוּת.

על צרת שעבודנו במלכויות

עוֹבְדֵי מִשְׁכִּיּוֹת.

של עובדי אלילי חֲמָדָה

טָמְאוּ חֲמָד טְכִיּוֹת.

שטמאו מקדשנו החמוד מכל חֲמָדָה

בְּגִאָוָה לְמִלֹּךְ:

כדי שיוכלו להתגאות במלכותם

טָהַר זְכוּיּוֹת.

וְיִפְנֶה אֶל מַעֲלֵת זְכוּיּוֹתֵינוּ

וְשֵׁאֵג קוֹל בְּכִיּוֹת.

וְאֵל שֶׁאֵגַת קוֹל בְּכִיָּתֵנוּ

טָבַע צוֹל דְּכִיּוֹת.

ועל טביעתנו במעמקי הצרות

יָפֵן וְבָם יְמִלֶךְ:

אליהם יפנה, כי הם נגלית מלכותו

יָהֵב מִשְׁלִיכִים.

את תקוותם שמים ובוטחים

עָלָיו בְּנֵי מְלָכִים.

על ד', ישראל הנכבדים מאד

יּוֹם זֶה לוֹ מְחַכִּים.

אל אותו היום שמחכים לו

בּוֹ יָבֹא לְמִלֹּךְ:

בו יתגלה ד' במלכותו

יַעֲבְרוּ מִתְּהַלְכִים.

יבואו ישראל בדרכם הזו

לְפָנָיו בְּמִלְאָכִים.

אשר לנו מתעלים כמלאכים

יַחַד מִמְּלִיכִים.

וביחד ממליכים אותו

יִי יְמִלֶךְ:

ומכריזים 'ד' ימלוך'

כְּתִים בְּכַתְּתוֹ.

כְּשִׁי־שָׁחַט את הרומיים

אֵיִים בְּהַפְּתוֹ.

ויפיל גם את שאר פזורי האומות

כֶּסֶם מִמְּלָכָתוֹ.

אז קיום מלכותו -

יִבּוֹן וְיִמְלֶךְ:

יתייצב ויהיה מוכן למלכותו

כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ.

כבוד למלכותו

וְקִדּוּשׁ הִלְיָכָתוֹ.

וקדושה לדרכיו

כְּגִמְרוֹ מְלָאכָתוֹ.

ככלותו נקמתם וקוממיותנו

לְעֵין כָּל יְמִלֶךְ:

בגלוי לכל העולם הוא ימלוך

לְכָל גְּבוּהַ יִפִּיל.

את כל גאווה יפיל

וְהָרַג וְגִבְעַת יִשְׁפִּיל.

וכל מלך ושלטון ישפיל

לְכָל אוֹם יֵאָפִיל.

ולכל האומות יחשיך

וּבְכָאוֹר זְרוּעַ יְמִלֶךְ:

ובנו ימלוך בישועתו שהצמיח לנו

לְרֵאִי יִקְפִּיל.

את השמים יקפיל

וְחֻדְשִׁים יִכְפִּיל.

ובמקומם שמים חדשים ישכלל

לְיוֹם זֶה פֹּדֵר הַפִּיל.

באותו היום שהפיל לחלקו

מַצִּיּוֹן לְמִלֹּךְ:

בו מהמקדש בירושלים ימלוך

מָטוֹ גּוֹיִם.

יזדעזעו הממלכות

הָמוֹ גְּאִים.

יתרגשו הגאותנים

מַעֲדוֹ מִתְגָּאִים.

ויכשלו על התגאותם

נָאָה בְּבֹאֹ לְמִלֹּךְ:

כשה' הגבוה יגלה מלכותו

מְלָכוֹ דְּגוֹיִם.

ימלכו ישראל המבורכים בריבוי

נָטְלוֹ סְגוּיִם.

ויוגבהו ישראל הגדורים בעריות

מֶלֶךְ הַגּוֹיִם.

כשה' המלך האמיתי על כל הגוים

עַתָּה אֶתָּא לְמִלֹּךְ:

בזמן שיתגלה למלוך

נְדִיבֵי עַמִּים.

נשיאי העמים

יֵאָסְפוּ מַעֲמִים.

כשיאספו ממקומותם

נִשְׂאוּ מַעֲטֵי עַמִּים.

להביא את המעטים משאר עמים

אֶל מְקוֹמָם יְמִלֶךְ:

אל ארצם אשר משם ימלוך ה'

נִגּוֹן נְעִימִים.

ונגונים נעימים

לְמוֹלָם מַנְעִימִים.

כנגדם ינעימו

נִשְׁאָם מַעֲמִמִּים.

לה' שהרימם מעמים שונים

עֲלֵיהֶם לְמִלֹּךְ:

כדי למלוך עליהם

סְבוּת אֱלִילִים.

עבודת השטויות

כִּיּוֹן גְּלוּלִים.

וצלמי האלילים הבזויים

סְחוּב כְּמוֹ חֲלָלִים.

יִגְרְרוּ כַּפְגְּרֵי מַתִּים

יִשְׁלָכוּ בְּלִי לְמִלֹּךְ:

וישליכו בלי למלוך

סוֹד אֵל אֱלִים.

על ענין ה' שהוא בעל הכח

הַנוֹתֵן כֹּחַ לְכוֹלֵם

הָבוּ בְּנֵי אֱלִים.

תנו בני האבות

שֵׂאוּ זְמֶרָה וְהִלּוּלִים.

הרימו קולכם בניגון ושירים

לְאֲדוֹן כִּי יְמִלֶךְ:

לד' האדון כדי שימלוך

עֲזִיזוּ יָד בְּהִשְׂיאוֹ.

כאשר יפעיל את עצמם כחו

לְהָרִים נְשִׂאוֹ.

לרומם את משיחו

עֲמִסּוֹ בְּנִשְׂאוֹ.

ולכבד את ישראל המרובים

יַעֲזֵז וְיִמְלֶךְ:

אז תתחזק מלכותו

עַל רוֹם מִשְׂאוֹ.

ועל המלכות שכעת מקיימם

יִדְּהוּ בְּנִשְׂאוֹ.

את מעשיו כשיפיל עליהם

עַל הוֹד כְּסָאוֹ.

אז את כבוד מלכותו

יֵשֵׁב וְיִמְלֶךְ:

יקיים וימלוך

פֹּדֵר תְּפוֹדֵר אֶרֶץ.

ישָׁכְרוּ מאד רשעי הארץ

בְּכִלְיוֹן וְחֶרֶץ.

בכליון וכריתה

פֶּחַ בְּיוֹשְׁבֵי הָאֶרֶץ.

ומצודה יפרוש על רשעי שבעולם

יִרְגִּזוּ וְיִמְלֶךְ:

ויזעזעם כדי למלוך עליהם

פֶּחַד שׁוֹפְרוֹת עֶרֶץ.

תקיעות פחד של שורות החוזק

יִשְׁלַשׁ וְבָם יֶרֶץ.

יתקע שלש ובהם יפייס את

פֶּאֶר מַכְנֶה הָאֶרֶץ.

ישראל מפארי, מקצה הארץ

יַעֲלוּ כִּי יְמִלֶךְ:

שמעם יתנו זָקָר על שְׁמֶלֶךְ ה'

את כבודם ישליכו מעליהם

שבּו יגלה מלכותו בנקמתו

וכבוד אותות השמים

ירומם קרנם ובזה ימלוך בגלוי

זכרונות

ליום א' דראש השנה

אם חל בשבת אומרים אַפֿהד בַּמַּעֲשִׂי בעמ'—

אתה זוכר מעשה עולם ופוקד כל יצורי קדם. לפניך נגלו כל תעלמות והמון נסתרות שמבראשית. כי אין שכחה לפני כסא כבודך. ואין נסתר מנגד עיניך: אתה זוכר את כל המפעל. וגם כל היצור לא נכחד ממך. הכל גלוי וידוע לפניך יי אלהינו. צופה ומביט עד סוף כל הדורות. כי תביא חק ופרון להפקד כל רוח ונפש. להזכר מעשים רבים והמון פריות לאין תכלית. מראשית כזאת הודעת. ומלפנים אותה גלית. זה היום תחלת מעשיך ופרון ליום ראשון. כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב:

ועל המדינות בו יאמר אי זו לחרב. ואי זו לשלום. אי זו לרעב. ואי זו לשבע. ובריות בו יפקדו. להזכירם לחיים ולמות: מי לא נפקד כהיום הזה. כי זכר כל היצור לפניך בא. מעשה איש ופקדתו. ועלילות מעצרי גבר. מחשבות אדם ותחבולותיו ויצרי מעללי איש: אשרי איש שלא ישכחך. וכן אדם יתאמץ בך. כי דושיך לעולם לא יבטלו. ולא יכלמו לנצח כל החוסים בך: כי זכר כל המעשים לפניך בא ואתה דורש מעשה כלם:

פקדונות הרי הן כזכרונות (לפי ר' יוסי בריה דף לב ע"ב). מיוסד ע"פ תשר"ק מרובע אחר זכר.

קדל זכר תחלת כל מעש.

היום שהוא זכרון למעשה בראשית
אשר בכל שנה נעש.
שהוא מידי שנה נשמר כך

תוחלתם למאס.

את ייעודנו שזנחנו

יוצר כל יצור:

ה' יוצרנו לא יזכור לנו זאת

תוכחת מעש.

ייסורי גמול מעשינו הרעים

אם יצאה בכעס.

אם נגזרה בדינו בכעס

תומך למענו יעש.

תומך הכל לכבוד שמו יעשה

ויצורים יזכור:

ואותנו יצוריו יזכור לרחמים

זכר שמבראשית.

יזכור לנו שאנו מתחילת העולם

תבואת ראשית.

יצירתו החשובה

שרש בכור ראשית.

ושרש תכלית העולם מראשיתו

ירא ויזכור:

יבחין ויזכור לטובה

שעף חרישית.

מעט מרוח כעסו

אם חר להשית.

אם התחזק להביא עלינו

שובה אשר השית.

את התשובה שהניח עבורנו

לשובבים יזכור:

לבניו שפגענו בו יזכור אותה

זכר ראש עפרות.

את זכר אדם הראשון שנוצר
מעפר המזבח לכפרה

ותולדות ספורות.

ואת תולדותיו החשובות
הספורות בתורה

רשום ספורות.

בכתבת וספירת מעשינו

למספר חול יזכור:

לישראל הרבים כחול יזכור

לבע מספרות.

לנספרים בארבעת דגליהם

מחנני לכפרות.

המתחננים כעת לכפרות

רגש שופרות.

את המיית מצוותם בתקיעות

לשפרם יזכור:

יזכור לזכותם לתקנתם

זכר קריאת ספר.

יזכור את הקריאה בספר
התורה

אשר גלמי שפר.

כשה' תקן את צורת האדם

קצב לו בספר.

מה שקבע לו באותו הספר

בכל דור ודור לזכור:

מה שבכל דור נזכר שם

קצב אם החרט בספר.

לכן אם נכתב עונש על האדם

לבלתי מצוא כפר.

שלא יזכה לכפרה

קיום זכרון זה ספר.

את קיום מצות היום מהתורה

לפניו יזכור:

לפניו בדיו יזכור לטובה

זכר צפון מרדי אור.

את זכר נח שנסתר מזורו
שמרדו באור דעת האמונה

תמים דור פאור.

השקם בצדקתו שבדורו וראוי
להאירם ולהורותם

ציה כחר לאור.

אם את האדמה ירצה ה'
לקללה

קנניו יזכור:

לישראל שלו יזכרה לטובה

צפופים פני נאור.

ע"כ גם את הצועקים מתוך
דחקם לפני ד' מקור האור

משפטם תת לאור.

שאת משפטם יוציא לטובה

צתן רוע שאור.

את הסרחון מיצדם הרע

ברייב כל יזכור:

בשעת קטרוגם כל יוסיף להם

זכר פעלת אורח.

את זכר מעשי הטובים של
אברהם

הערפתה ממזרח.

עוררת עוד מימיו בארם נהרים

פעלו יזרח.

ע"כ מעשי הטובים יועילו

בקרוב שנים יזכר:

לשנות חיינו יזכרם לנו לטובה

פח אם הטרח.

צרה אם נגזר לייסר

פרחיו למרח.

את ילדיו ממשיכיו-

פלולו יצרח.

תפלתו תשמע בצעקתה

בעדם יזכור:

ובעבורם יזכור את תפלתו

זכר עקדת מוריה.

את זכר עקדת יצחק בהר
המוריה

כהית ראיה.

והחשכת עיניו מראות (ובכך
התחילה הגלות)

עדי ערום ועריה.

עד דורנו החסרים במצות מאד

סבוכו יזכור:

את כפרתו באיל הנאחז בסבך
יזכור לנו ד'

לעצב טריה.

כאב מכה

אם כואבה פוריה.

אם נגזרה לסבל על ישראל
היולדת הרבה

עיתרו לראיה.

את תפלת יצחק נוכח אשתו
שתלד

וְלִזְכוֹת יִזְכֹּר:

לזכות קיומנו יזכור ד'

זָכַר סֵלָם חָלָם.

את זכר יעקב שָׁנָא את הסולם

וְעָלָיו מְחוֹלָלָם.

שנצב עליו ד' בורא מלאכיו

שָׂרֵי אֲרָבַע וְעָלָם.

הם שרי הד' גלויות ושעבודם

בּוֹ כְּמֵאָז יִזְכֹּר:

בדמות יעקב שבכסא כמו בחייו יזכרנו ה' לרחמים

שְׁרִיגָיו בְּמַעְלָם.

ולנו ענפי יעקב, על פשעינו

וַיֵּאמֶר לְגַעְלָם.

אם יחשוב להרחיקנו

שִׁיחוֹ יוֹעִילָם.

את צעקתו התדירה יקבל לנו

בְּרִית לִזְכֹּר:

ויזכור את בריתו עם יעקב

זָכַר נְקוּבֵי מִטּוֹת.

את זכר שבטי י-ה הידועים

שְׁבוּעוֹת מִטּוֹת.

שבועותיו למטות האלה שיתקיימו

נְדִידוֹת הַמִּטּוֹת.

ואת גלותם במדבר

לְאֻמָּצֵם יִזְכֹּר:

לקִמָּצֵם יזכור ד'

נִשְׁאֵי עַל מוֹטוֹת.

ואת ישראל טובלי קושי הגלות

אִם פֶּזַע לְהַמִּטּוֹת.

אם יחפץ ויאמר ד' למוטט

נֶפֶץ חֹדֶר הַמִּטּוֹת.

את שֶׁכֶר הַמִּקְדָּשׁ מִשְׁרָה השכינה

לְכַפּוֹר יִזְכֹּר:

לכפרת ישראל יזכור ד'

זָכַר מְצוּקִים.

את זכר האבות

יְסוֹד מוֹצָקִים.

שזכותם מקיימת שמים וארץ

מִפְעָלָם לְצַעֲקִים.

את מעשיהם הטובים - לישראל שצעקו לו-

בְּפוֹט חֵשׁ לִזְכֹּר:

במצרים, מהר לזכור להם לטובה

מִפִּי יוֹנָקִים.

וכן צעקה שמפי התינוקות

אֲשֶׁר בְּסוּף נֶאֱקִים.

שְׁזָקוּם לִים וצעקו מתוך צרתם

מֵאִמֶּר בְּרִית וְחֻקִּים.

את בריתו אִתָּם ותורתו להם

דָּבָר קִדְשׁוֹ יִזְכֹּר:

שהוא דבר קדשו - יזכור להם

זָכַר לִין כְּפָרִים.

את זכר גלותנו בקשיי המדבר

וְאֻמְרֵי שְׁפָרִים.

ודברי התורה שֶׁם המשובחת

לְמַשְׁלָמֵי פָרִים.

לנו הפורעים חיוב קרבנותינו-

בְּשִׁפְחָה יִזְכֹּר:

בשפתותנו - יזכור

לָעֵת בְּקוֹר סְפָרִים.

לזמן הנקבע לבקר ע"פ ספרי הזכרונות

סְתָרִים מְסֻפָּרִים.

אשר אף הנסתרות מהם נודעים

לְשָׁנֵי עֲפָרִים.

את משה ואהרן שהנהיגום בזריזות מצוה

לְצִדְקָה יִזְכֹּר:

להצדיקנו יזכור

זָכַר כְּבוֹד מִשְׁכָּן.

את זכר כבוד ד' במשכן

מְקוֹם דוֹד שָׁכָן.

הוא המקום המיוחד לשכינת ד' אוהבנו

כְּרוּבִים בּוֹ שָׁכָן.

ואת הכרובים המראים ע"כ בתוכו שָׁכָן

חֶסֶד נְעוּרִים יִזְכֹּר:

יזכור לנו עם בשחוננו בו במדבר

כִּיּוֹר עִם כּוֹן.

את הכיור המטהר עם בטיסו

וְנָעַם קוֹל דּוֹכָן.

ונעימת קול שירת הלויים בדוכנם

כְּבִיר בְּיוֹם מוֹכָן.

ד' החזק הותיק, ביום זה המוכן לדין

לְנִבְוִנִים יִזְכֹּר:

לנו חכמי הלב המתאימים לעבודה זו יזכרנו לטובה

זָכַר יְלִיד נוֹן.

את זכר יהושע בן נון

וּמִשְׁפָּטֵי אוֹרֵי אֶפְרָיִם.

זכות הגורמת לקביעת האורים ותומים אורות החושן

יִזְכְּרוּ בְּרָנוֹן.

יזכרו לנו שְׁכָתָם לטובה

פְּלֶאֶם לִזְכֹּר:

ואת רוממות ניסיהם יזכור לנו

יָקֵשׁ בָּרֶק הַשָּׁנוֹן.

בְּצֶדֶת חרב חדה

אִם הַשִּׁלָּף לְתֹאנֹן.

אם הונף עלינו לצער

יָקֻשִׁיב תַּחְנוּן.

ד' יקשיב לתחנונינו

חֲנוּנֵיוֹ לִזְכֹּר:

ויזכור אותנו מרוחמיו

זָכַר טַעַם שְׁפָטִים.

זכור את צדקת טוב מעשי שופטי ישראל

וְאוֹת קָצִיר חֲטִים.

כמתבאר מהסימן של שמואל בימי היובש הראוי לקציר תבואה

טָפַשׁ שׁוֹטִים.

יועיל על טפשות חוטאים

יַחְתַּל מִלְּזִכֹּר.

שירפאם ולא יזכרו עוד לרעה

טָרַח אֲרֻבַּעַת שְׁפָטִים.

צרת חרב ורעב וחיה רעה ודבר

אִם נִעְנָשׁוּ נְשָׁפָטִים.

אם נחשב שבאו כעונש על הנידונים

טָבַע מִשְׁפָּטִים.

את סגולת לימוד משפטי התורה

אֲשֶׁר שֵׁם יִזְכֹּר:

שהנחילנו, יזכור לטובה להצללתנו

זָכַר חֲצוֹת לַיְלָה.

את זכר דוד שהיה מתגבר לקום בחצות לילה

וְתוֹדוֹת מִשְׁפָּטֵי לַיְלָה.

להודות על משפטי צדקו

חֲשֵׁן בְּאִישׁוֹן לַיְלָה.

לייסורינו בקושי הגלות

נִגְוָנוּ לָמוֹ יִזְכֹּר:

את פאר נגונו להם- יזכור לנו

חָקֵר מִפְּקֵד לַיְלָה.

לכן היום שה' שופט את מַעֲשָׁיו בלילה

יָגִיחַ בְּלֶהֱב לַיְלָה.

יאיר לטובה בזכות התלהבות שמחת דוד בלילה

חֶק הֶגְהָ יוֹמָם וְלַיְלָה.

ואת קביעות ישראל לדבר בתורה ביום ואף בלילה

לְגִיָּהִם יִזְכֹּר:

לרַפָּאֵם מעונותיהם יזכור

זָכַר זֶה זָבוּל.

את זכר אותו מקדש קבוע

אֲשֶׁר בְּבַעְעֵי חָבוּל.

שהוא בעוני ממושכן

זְדוֹנוֹת סָבוּל.

בגלל פשעינו הנוספים מאז

עוֹד כֹּל יִזְכֹּר:

לא ימשיך לזכור לנו

זַעַם כְּמַבּוּל.

וחרון אף כמו במבול

אִם יִצְאָה לְחָבוּל.

אם נפסקה שתבוא להזיק

זָכָרָן יֶרַח בּוּל.

את זכרון חשיבות השפעת השלמת המשכן בחשון

לְחַמְלָה יִזְכֹּר:

לרחמים עלינו יזכור

זָכַר וְכַח כֹּל פֶּעַל.

וכאשר זכר משפט כל מעשה

בָּקוּ וּפְלִס יַעַל.

במדה ובמשקל יעלה לדיון

וְאִם בְּמֶרֶד וְאִם בְּמַעַל.

אם היה במרד אמונה או בחוסר שמירה

רַב חֶסֶד יִזְכֹּר:

ד' גדול החסד יזכור מדתו זו של חסד

וְאִם טוֹב וְאִם רָע.

ומצוה חלשה או עבירה

אֲשֶׁר בּוֹ יֶאֱרַע.

אשר מהאדם נעשו

וְסִתּוֹ יִפְרַע.

כשחוק זמנו יגיע לפרוע חוב עונשו

בְּסִאסְאָה מִלְּזִכֹּר:

יִמָּנַע מלזכור לנו במדה כנגד מדה

זָכַר הַחַיִּים.

כשיעלה זכרון מי שחי היום

עַד כְּמָה הֵם חַיִּים.

לדין עד כמה יחיו

הֵן לַמָּוֶת אִם לַחַיִּים.

יתכן למות ואפשר שלחיים

חֵי חֵי יִזְכֹּר:

ד' מקור החיים יזכור לנו לטובה

הַמִּזְוֶה שְׂאוֹן בְּרוּאִים.
 רִיבּוּי הַבְּרוּאִים עִם כָּל הָרַעַשׁ
 שְׁעוֹשִׁים
יַעֲבֹדוּ לִפְנֵי בְּמִרְיָאִים.
 יַעֲבֹדוּ הַיּוֹם לִפְנֵי ד' כִּכְבָּשִׁים
 שְׁמָנִים
הֲלֹא כְּמוֹ רְאוּיִים.
 וְהָרִי וְדָאִי שְׁכָפִי שְׁהִם רְאוּיִים
לְכָל אֶחָד יִזְכֹּר:
 אֵת כָּל אֶחָד יִזְכִּירוּ בְּדִין
זָכַר דְּלֹת וְעֵשֶׁר.
 הַהִזְכָּרָה מִי יַעֲנִי וּמִי יַעֲשֶׂה
בְּצִרְתָּ וְחִשְׁרָה.
 כֹּפִי עֲצִירַת הַגֶּשֶׁם אוֹ הַמִּטְרָתוֹ
דּוֹפִי וְגַם יֵשֶׁר.
 כֹּפִי מִצֵּב תִּשְׁאָנָה וְגַם זְכוּיֹתָנוּ
בְּדִין הוּא יִזְכֹּר:
 הַיּוֹם בְּדִין יִזְכֹּר
דְּבַר גְּלוּי וְסִתָּה.
 וְכָל דָּבָר הַנִּגְלָה וְהַנִּסְתָּר

בְּנִינּוֹת וְסוֹתָר.
 שֶׁל עֲשִׂיָּה אוֹ הָרִיסָה
דִּי חֶסֶר וְיִתָּר.
 סִיפּוֹק הַנִּצְרָךְ אוֹ אִף יוֹתֵר מִכֵּךְ
לְקַצֵּב יִזְכֹּר:
 לְמַדַּת כָּל אֶחָד וְאֶחָד יוֹדִיעַ
זָכַר גְּנוּנִים לְיֹשֵׁב.
 יִזְכֹּר ה' לְיֹשֵׁב אֶת הַמוֹנִגִּים
בְּמִדְבָּר יוֹשֵׁב.
 בְּמִדְבָּר אוֹ בִּישׁוּב קִיִּים
גֶּשֶׁם וְרוּחַ לְנִשְׁבָּה.
 בַּהֲצַמְחַת הַגֶּשֶׁם וּנְשִׁיבַת הָרוּחַ
מֵהַיּוֹם יִזְכֹּר:
 מֵהַיּוֹם עַל כָּל הַשָּׁנָה יִזְכֹּר
גָּרוֹן לְהִקְטֵב.
 וְלִדְבָרֵי פִינוּ יִקְשִׁיב
מַעַם שְׁמוֹ חוֹשֵׁב.
 כִּי אֲנִי הַעַם הַמַּכּוּוֹנִים לְקֹדֶשׁ
 שְׁמוֹ
גְּלִיזֹת לְהִשָּׁב.

וְאֵת פְּזוּרֵי גְלוּתָנוּ יִשִּׁיב לְאָרֶץ
בְּיוֹם תִּקְעַת יִזְכֹּר:
 בְּיוֹם שִׁיפּוֹקֶדֶם כְּשִׁישׁוּרוֹךְ
 לְקַבֵּצָם
זָכַר בְּהֵל וְחִמָּה.
 זָכַר בְּהֵלָה וְכַעַס שְׁשׁוּכָת
קָרַב וּמִלְחָמָה.
 לְמַאֲבָקִים וּמִלְחָמוֹת בִּירוּשָׁלַיִם
בְּקוֹעַ חוֹמָה.
 וּבְקִיעֵת חוֹמָתָהּ [וּמִפְלִתָנוּ]
לְחֹמֹת יָם יִזְכֹּר:
 יִזְכֹּר לָנוּ אֶת חוֹמַת הַיָּם
 שֶׁעָשִׂיתָ לְהַגְנוֹתָנוּ בַּיָּם סוּף
בְּאֶדָם וּבְבִהֶמָה.
 וְעַל אָדָם אוֹ עַל בִּהֶמָה
אִם הִקְנַס מִהוֹמָה.
 אִם נִקְנַס עוֹנֵשׁ שִׁיבוּשׁ
בְּצִוֵּר קוֹל הוֹמָה.
 אֵת חוֹזֵק צַעֲקָתִי הַמְרוּגֶשֶׁת
לְאֶדְמָה יִזְכֹּר:
 לְקִיּוֹם הָעוֹלָם הַשֹּׁפֵל יִזְכֹּר

זָכַר אֱמוּנָה וְשִׁקָּר.
 זָכַר מַעֲשֵׂינִי אִם בִּישׁוּר אוֹ
 בַּפְּשִׁיעָה
אֲזוֹן שִׁיחַ וְסִקָּר.
 בְּשִׁמְעִיָה, דִּיבּוּר וְדִאָּה
אוֹת פְּקֻדַּת בִּקָּר.
 הַמַּסְתַּמֵּן בְּכָל לַיְלָה עַד שִׁיבַת
 הַנִּשְׁמָה בְּכָל בּוֹקֵר
לְרִנָּגִים יִזְכֹּר:
 וּבִכָּךְ בְּכָל רִגְעַת יִבְיֵא לְדִין -
חֲזוֹן אִם לְזוֹל אִם לִיקָר.
 אִם לְהַקֵּל אִם לְהַקְשׁוֹת
אוֹ לְטַעַת אוֹ לְעִקָּר.
 כִּדִּי לְבָנוֹת אוֹ לְהָרוֹס
אֲנוּשׁ בְּדִקְדּוֹק וְחִקָּר.
 עַל הָאָדָם יִדְיִק כֹּפִי חֲקִירָתוֹ
לְמִשְׁפָּט יִזְכֹּר:
 כְּשִׁיבִיאוֹ לְמִשְׁפָּט יִפְקֹדֵנוּ בְּכָל
 זֶה

מִקְרוֹת הַפִּירוּשׁ: תְּבוּאָת רְאִשִּׁית. יִרְמִיָּה ב, ג': שֶׁרֶשׁ בְּכוֹר רְאִשִּׁית. הוֹשֵׁעַ ט, י': שֶׁצָּף. יִשְׁעִיָּה נד, ח': חֲרִישִׁית. יוֹנָה ד, ח': רֹאשׁ עֲפָרוֹת. זֶהר חֲדָשׁ בְּרִאשִׁית:
זָכַר קְרִיאַת סֵפֶר וְכָל הַקְטָע. בְּרִאשִׁית רַבָּה כד, ב': **צְפוּפִים.** ע"פ מִדְרָשׁ שְׁמוּאֵל לֵאבּוֹת ה, ה': **אֲזָנָה.** בַּבָּא בְּתָרָא טו ע"א: **הַעֲרָתָה מִמְּזָנָה.** יִשְׁעִיָּה מא, ב': **בְּקָרָב שָׁנִים.** עֲתָרוֹ לְרִאָּה. בְּרִאשִׁית כה, כא: **שְׁבוּעוֹת מִטּוֹת.** חֲבֻקָק ג, ט: **מִצּוּקִים.** שְׁמוּאֵל א' ב, ח': **לִין כְּפָרִים.** שִׁיר הַשִּׁירִים ז, יב': **טַעַם שֶׁפְּטִים, וְאוֹת קִצְרֵי חֲטִיִּים.** שְׁמוּאֵל א' יב, יז': **אֲרֻבַּע שֶׁפְּטִים.** יחֲזַקְאֵל יד, כא: **טַבַּע מִשְׁפָּטִים.** אֲבוֹת ה, ח': **חֲצוֹת לַיְלָה.** תַּהֲלִים קיט, סב': **חֲבּוּל.** שְׁמוֹת כב, כה: **נִכָּח.** יחֲזַקְאֵל כ, ד': **בְּסִאסָּא.** יִשְׁעִיָּה כז, ח': **שְׁמוֹ חוֹשֵׁב.** מַלְבִּי"ם לְמַלְאכֵי ג, טז: **תִּקְעַת יִזְכֹּר.** זְכַרְיָה י, ח': **לְרִנָּגִים.** כְּדַעַת ר' נֶתָן בְּר"ה טז ע"א:

וְגַם אֵת נֶחַ בְּאַהֲבָה זָכַרְתָּ. וְתִפְקְדֶהוּ בְּדִבְרֵי יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים בְּהִבְיָאָה אֵת מִי הַמִּבּוּל לְשַׁחַת כָּל בָּשָׂר מִפְּנֵי רוּעַ מַעֲלָלֵיהֶם. עַל כֵּן זָכְרוּנוּ בָּא לִפְנֵיהֶּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְהַרְפוֹת זִרְעוֹ בְּעִפְרוֹת תִּבְּלָה. וְצִאָּצְאֵנוּ כְּחוֹל הַיָּם:

....

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ זָכְרָנוּ בְּזִכְרוֹן טוֹב לִפְנֵיהֶּ וּפְקֻדָּנוּ בְּפִקְדַת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים מִשְׁמֵי שָׁמַיִם קָדָם וּזְכַר לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֵת הַבְּרִית וְאֵת הַחֶסֶד וְאֵת הַשְּׁבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁפַּעְתָּ לְאַבְרָהָם אֲבִינוּ בְּהַר הַמּוֹרְיָה וְתִרְאָה לִפְנֵיהֶּ עֲקֵדָה שֶׁעָקַד אֲבָרָהָם אֲבִינוּ אֵת יִצְחָק בְּנוֹ עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ וְכִבֵּשׁ רַחֲמָיו לְעֲשׂוֹת רְצוֹנָה בְּלִבָּב שְׁלָם כֵּן יִכְבֹּשׁוּ רַחֲמֵיךָ אֵת כַּעַסְךָ מֵעַלְיָנוּ וּבְטוֹבָה הַגְּדוֹל יִשׁוּב חֲרוֹן אַפֶּיךָ מֵעַמָּה וּמַעֲרִיף וּמִנְחָלָתָהּ. וְקִנֵּם לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֵת הַדְּבָר שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי כְּבוֹדְךָ כְּאֲמוּרָה וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רְאשֻׁנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי־אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לְהִיטֵל לָהֶם לְאֱלֹהִים אֲנִי יְיָ: (כְּשִׁישׁ בְּרִית מִלָּה מוֹסִיפִים זֶה: זָכַר בְּרִית אֲבָרָהָם וְעֲקֵדַת יִצְחָק וְהִשָּׁב שְׁבוֹת אֱהֱלִי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֹךְ:) כִּי זָכַר כָּל הַנִּשְׁפָּחוֹת אֲתָה הוּא מַעוֹלָם וְאִין שִׁכְחָה לִפְנֵי כִּסֵּא כְּבוֹדְךָ. וְעֲקֵדַת יִצְחָק לִזְרַעוֹ שֶׁל יַעֲקֹב הַיּוֹם בְּרַחֲמִים תִּזְכֹּר. בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ זָכַר הַבְּרִית:

וְתוֹקְעִין תְּקִיעָה: שְׁבָרִים: תְּקִיעָה:

קָהַל וְחֲזוֹן הַיּוֹם הִרְתָּ עוֹלָם. הַיּוֹם יַעֲמִיד בְּמִשְׁפָּט. כָּל יַצּוּרֵי עוֹלָמִים. אִם בְּבָנִים. אִם בְּעֲבָדִים. אִם בְּבָנִים רַחֲמָנוּ בְּרַחֲמֵם אָב עַל בָּנִים. וְאִם בְּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לָהּ תִּלְוִיוֹת. עַד שֶׁתַּחֲנִּנוּ וְתוֹצִיא כְּאוֹר מִשְׁפָּטָנוּ אִיּוֹם קְדוֹשׁ:
 קָהַל וְחֲזוֹן אֲרֻשְׁתִּי שֶׁפְּתִינוּ יַעֲרַב לִפְנֵיהֶּ אֵל רֵם וְנִשְׂאָ. מִבֵּין וּמֵאֲזִין מִבֵּיט וּמִקְשִׁיב לְקוֹל תְּקִיעָתָנוּ וְתִקְבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן סֵדֶר זְכָרוֹנוֹתָנוּ:

שופרות

ליום א' דראש השנה

אם חל בשבת אומרים אנוסה לעזרה בעמ' —

אתה נגלית בענו כבודך על עם קדשך לדבר עמם מן השמים השמעתם קולך ונגלית עליהם בערפלי טהר. גם (כל) העולם כלו חל מפניך ובריות בראשית חרדו ממך בהגלותך מלפניו על הר סיני ללמוד לעמך תורה ומצוות. ותשמיעם את הוד קולך ודברות קדשך מלכות אש, בקלות וברקים עליהם נגלית ובקול שפר עליהם הופעת:

ענין הקולות של מתן תורה הוא חיתוך האותיות בה' מוצאיהם בפה, וכדרך קיום שמחה של חתן וכלה, כך היה הקב"ה עם ישראל, שחיתוך אותיות קולות דברי התורה הן המה קיום הקשר בין קב"ה וישראל. (מהרש"א לברכות ו ע"ב). ו מיוסד על סדר א"ב מרובע.

ה' במתן תורה - עלינו מכל שאר הקולות אז

אשר במקלות.

אשר שמעו ישראל גם בשאר התקהלויותיהם

זקק לקהלות.

הצריך לקהלות יעקב

קול תקע שפר:

דוקא את קול תקיעת השופר

זממי עקלקלת.

המתכננים אף עבירות חמורות כהטיית דין

מחיבי סקילות.

שהם כאילו עובדים ע"ז

זעו בגדוע מקלות.

יעברו בכריתת כוחות שפיטתם

בקול שמע שופר:

בקול הנשמע משופר מתן תורה

חי מכל שנה.

ה' מקור החיים, מכל שאר השנה

יום זה שנה.

את היום הזה שנה

חקוק לשושנה.

שיקבע לישראל העומדת בציפה

לקול חרות שופר:

בזכות קול ההצלה של השופר

חבתו משנה.

וחביבות ה' אותנו מעולה

שניה מראשונה.

בזאת יותר מהקודמת (שיגאלו)

חטא כל השנה.

שחטאי כל השנה

הכשל בנאפוף.

והנכשל בזנות וניאוף

בזרת גפוף.

באשה זרה שחבק אותה

הצג בריב צפוף.

הוא עומד בקטרוג קשה

בקול חרדת שופר:

ועליו להחרד מקול השופר

הענש באפוף.

וענשו בכעס

ושב היות חפוף.

ואם רוצה לשוב להיות טהור

הועילו לב פפוף.

יועיל לו לב נכנע

בקול כפיפת שופר:

בקול היוצא מכפיפת השופר

ואם שזר יעלזו.

ואם השטן יצא לשמוח עליו

ובדין יליזו.

ובדין יקטר עליו

וצדק ירוץ לאחזו.

יזדור לתפוס את המצוה-

בקול חיל שופר:

לשמוע קול השופר המפחיד ומעורר לתשובה

וכמו מכניס בזו.

ואז כמו שמכניס קול בצד א'

ומוציא בזו.

ומוציא בצד השני

וכן מנו יגיזו.

כן ממנו יעביר ה' את השטן

בקול רוח שופר:

בקול רוח התקיעה בשופר

זה מכל קלות.

בזכות קול השופר

גשתי ביום דין.

קרבותי ביום הדין הזה

להתנכח בדין.

להשפט בדיון שמים

גולה עמק הדין.

ולהתגלות לפני עומק הדין

בקול קפאון שפר:

בקול המחריד של השופר

גזרת דת ודין.

ואף לפי משפט חוק התורה

אם חיבתי בדין.

אם חויבתי בפסק הדין

גרוני יעבב מורע דין.

תפילתי תעכב את הרעת הדין

בקול עם שופר:

בקול תפילתי שתעלה עם

קול השופר

דרש והעל רטיה.

בקש ותן פתרון

לפני טריה.

לפני הבאת מכה

דעת לטרויה.

כדי שיבינו ישראל הפצועים

קול חבש שופר:

שע"י קול שופר מתן תורה

יתרפא

דחוי לכרויה.

הנדחה לבור שחת

בער נכריה.

בגלל חטאו בעבודה זרה

דרור לכל בריה.

ישוב ויתרפא כמו כל הבריות

בקול העברת שופר:

בקול התקיעה בשופר

אשא דעי בצדק.

אכוין דעתי באמת

ית לפועלי צדק.

לשבח לה' עושי על חסדיו

אשאלה משפטי צדק.

אבקש ממנו דיני חסד

קול להרים בשופר:

ולכך ארים קולי כקול שופר

איז קורא בצדק.

ומכיון שאין היכול לבקש בזכות צדקתו

רודף צדק צדק.

המתאמץ להתחסד פעם אחר פעם

אקרא שמעה צדק.

לכן אקרא לה': שמעני בחסדך

בקול בלול בשופר:

בתפילתי הבאה עם קולות השופר

בנתי במדעי.

התבוננתי בשכלי

למרחוק שאת דעי.

לה' הנעלה להתרומם בדעתי

בטוי תרועה בידעי.

כשאני יאמר תפילת השופרות

בקול מתן שופר:

על התורה שנתנה בקול שופר

בו בהריעי.

בשופר כשאני יריע

ארצה לי רועי.

אתרצה לפני ה' מפרנסי

באמצו זרועי.

במזקו את כוחי

בקול פח שופר:

דְּחוּת בְּקוֹל שׁוֹפָר:
נדחים בקול השופר
טָבַע בְּרֻכּוֹת תְּשֻׁעַ.
וקביעת תשע הברכות בר"ה
מוֹל שׁוֹפְרוֹת תְּשֻׁעַ.
כנגד תשע התקיעות שנצטוונו.
טָהוֹר מֵהֶם יֵשֻׁעַ.
ד' שהשגחתו ברורה יתוצה -
בְּקוֹל דֵּת שׁוֹפָר:
בזכות מצות קול השופר
טָנַף צְחוּנֵי רְשָׁעִי.
זיהום המטונפים ברשעות
בְּשׁוֹבֵם מִפְּשָׁעִי.
כשישובו מפשעם
טְרִיתָם תְּשַׁעֲשֻׁעַ.
מכתם תתפרא בדרך פלא
בְּקוֹל שׁוֹעַ שׁוֹפָר:
בקול תפילת שופרות
יֵיטֵב מִשׁוֹר פָּר.
שהיא יותר רצייה מקרבן אדם הראשון
וּמֵאֵיל הַמִּשְׁפָּר.
ומאילו של יצחק עם השופר
יּוֹם הַמִּסְפָּר.
היום הזה המזומן לסיפור מעשים
לְקוֹל חֲדוּשׁ שׁוֹפָר:
כשנחדש את קול השופר
יִקְשׁ יוֹפָר.
והכשלת היצר תפסוק
וְסוֹטֵן יִחְפָּר.
ומקסרגנו יושפל בבושה
יִשָּׁר לֵב יִשְׁפָּר.
כשיִשָּׁר לֵב האדם ישתפר
בְּקוֹל שׁוֹפָר שׁוֹפָר:
בשמיעת קולו הנאה של השופר
כָּעֵת הֵם תִּקְעִים.
ובאותו הזמן שישאל תוקעים
גִּיא מִבְּקִיעִים.
את הארץ הם בוקעים
כְּרָפִים מִשְׁקִיעִים.
וחומות עיר משקיעים
בְּקוֹל שָׁאוֹן שׁוֹפָר:
בקול רעשו החזק של השופר
כָּל הַמּוֹן מְרַעִים.
וכל הגוים הרעים הרבים
בְּחֵיל מִתְרַוְּעִים.
מחלוקה נשברים

כְּאֶשֶׁר הֵם מִתְרַעִים.
כשישראל מְרַעִים בשופר
קוֹל יִרְיעַ בְּשׁוֹפָר:
אז ה' יפחידם בקול כקול השופר
לְקוֹלוֹ כִּיקְשֵׁב.
ולשמיעת קול שופר העתיד
יָבֵעַת כָּל מוֹשֵׁב.
שיבהיל כל מקום
לְאֻמִּים בְּסַעַר יִנָּשֵׁב.
את הגוים כמו ברוח יענף
בְּקוֹל סַעֲרַת שׁוֹפָר:
כקול שופר בחזק המלחמה
לְיֹדְעֵיו יוֹשֵׁב.
ולנו היודעים לרצותו יִאֲמָר:
לְאוֹת טוֹב יִתְחַשֵּׁב.
שתקיעתם לסימן טוב תִּתְחַשֵּׁב
לְעֵת יִתִּישֵׁב.
לזמן שיחזרו להתישב בְּאֶרֶץ
בְּקוֹל טַעַם שׁוֹפָר:
בקול פיתוי השופר
מוֹאֲסִיו לְהִבְקִיעַ.
את מואסיו ה' יִשְׁכַּר
בוֹגְדֵיו לְקַעֲקַעַ.
את בוגדיו בסתר יעקור
מוֹרְדֵיו לְהַשְׁקִיעַ.
ואת מורדיו בגלוי יִמָּחֶה
בְּקוֹל חֲזוֹק שׁוֹפָר:
בקול החזק של השופר
מֵאֲרִיךְ בְּהִתְקַעַ.
הוא המאריך בתקיעתו
מְקַצֵּר בְּהִתְקַעַ.
וכשיתקע 'שברים' יבקע
מִרְיעַ וְתוֹקַעַ.
ותוקע 'תרועה' ו'תקיעה'
בְּקוֹל שְׁלוֹשׁ שׁוֹפָר:
זה קולו המשולש של השופר (כדלקמן)
נוֹתֵן אֵימוֹת.
כשיתן אימה בעולם
מַחְפִּיז אֲמוֹת.
ויבהיל את האומות
נוֹסוּ נוֹאֲמוֹת.
ויאמרו זו לזו 'בְּרָחוּ'
מִקוֹל בּוֹף שׁוֹפָר:
מפני קולו המביך של השופר
נוֹתֵץ חוֹמוֹת.
השובר חומות
מִשְׁבִּית מִלְחָמוֹת.

ומבטל קרבות
נוֹהֵם בְּהִמּוֹת.
ושואג כשאגת המית גלי ים
קוֹל שָׁאֵג שׁוֹפָר:
הוא קול שאגת השופר
סוֹדוֹ כְּגִלְהָ.
וגם את ענין תורתו כְּשִׁגְלָה
בְּסִין לְסִגְלָה.
בְּהָר בְּמִדְבָּר סִין לעמו הנבחר
סִים מִגְלָה.
וסיים את התגלותו
בְּקוֹל חֲלוֹף שׁוֹפָר:
בקולו ההולך וחזק של השופר
סוֹד יוֹם גְּאֻלָּה.
וכן את ענין יום הגאולה
בְּחֶסֶפוֹ לְדִגְלוֹלָה.
בְּגִלּוֹתוֹ לִישְׂרָאֵל על כל שבטיה
שִׁטּוֹן וְגִילָה.
בשמחה נרגשת וחדשה
קוֹל יִשְׁמִיעַ שׁוֹפָר:
ישמיע קול שופר
עֲשׂוֹר דּוֹחָה.
את יום כפורים דוחה
עֲנֵג מִדְּחָה.
ואת השבת דוחה (במקדש)
עֲבֵרוֹת מִמְּחָה.
ואת העברות ה' מוחק
בְּקוֹל צֶרַח שׁוֹפָר:
בקול תקיעתנו בשופר
עֲוֹנוֹת מוֹחָה.
את עוונותינו ה' מוחק
עֲבָדוֹת מֵאֲחָה.
ובו עבדים יוצאים ומתאחדים עם משפחותיהם
עֲבֹדוֹת מִנְּחָה.
כשמניח להם מעבדותם
קוֹל חֲצוֹר שׁוֹפָר:
בקול השופר עם החצוצרות
פֶּגֶר וְהִסְעִיר.
כתהרוג בבזיון תכה חזק
מִמְּלָכוֹת שְׁעִיר.
את שלטון עשו
פְּשָׁעָה תַּעִיר.
כי על פשעה תתעורר לנקום
בְּקוֹל קוֹלוֹת שׁוֹפָר:
בקול הגדול מסתם קולות השופר
פִּתְחֵי הָעִיר.
ואת מקומות צמרת שלטונו

תְּשַׁקִּיעַ וְתִבְעִיר.
תמחק ותשרוף
פֶּחֶד רֵב וְצִעִיר.
ובכך תפחיד כל חשוב ופשוט
מִקוֹל הַמִּית שׁוֹפָר:
בקול רעש השופר שתתקע
צִיּוֹן רָמַז אוֹת.
הסימון שקבע גדעון לרמז ללוחמים
שׁוֹפְרוֹת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת.
שתקעו בשלש מאות שופרות
צִוְחָה בְּמִדְּוֵן דְּאוֹת.
שהגביהו את הצוחה במדין
בְּקוֹל שְׁתוּף שׁוֹפָר:
והתעוררה עם קולות שופרותיהם
צִפְצְפוּ צְבָאוֹת.
אז פתחו פיהם צבאות ה' ושרו
כְּשָׁרוּ פְּלָאוֹת.
כשראו את ניסי הפלא האלה
צוֹר כְּעֵשׂ נִפְלְאוֹת.
ה' החזק, שעשה נפלאות
בְּקוֹל עֶרֶב שׁוֹפָר:
בזכות קולו הטוב של השופר
קוֹל חֲלוּשָׁה.
לישראל שְׁקוּלָה חלוש / קול המחליש
בְּאֶרְקָא חֲלָטָה.
כי בארץ נחלשה בגלות / בארץ ניתן להחליש את האומות
קְלוֹת מִתֵּן, שְׁלֹשָׁה.
מלבד שלשת הקולות במתן תורה / בקולות התורה המשולשת (בתנ"ך)
קוֹלוֹת כְּנַתְנֵנוּ בְּשׁוֹפָר:
הם קולות השופר כשקבלו התורה
קָרוֹן מִשְׁלָטָה.
בקרן
הַיּוֹם לְזִכָּר אֲשַׁלְטָה.
היום אתקע לזכרון שלש פעמים
קָרוֹא עוֹד שְׁלֹשָׁה.
כדי לזמן עוד שלשה מעשים
בְּקוֹל עֲתוּד שׁוֹפָר:
בקול הקצמן של השופר
רְחִשְׁתִּי לַעֲלִית.
שעליהם התפללתי לשמים
וְעִינֵי תִלְוִיּוֹת.
ואליהם ציפייתי
רְאוֹת כְּנוֹס גְּלִיּוֹת.

(א) לראות את קבוץ הגלויות
בְּקוֹל גָּדֹל שׁוֹפֵר:
 בתקיעת קול שופר גדול
רְבִיעִית חַיִּית.
 (ב) ואז הרביעית מד' החיות
לִיקוֹד לַהֲיִית.
 תהיה לְשִׁרְפָּת אש
רִשֵּׁף שֶׁלֹּהֲבִית.
 כשניצוצי גחלי להבותיה
בְּקוֹל לֶהֱב שׁוֹפֵר:
 בזכות קול התורה שנתנה
 בלהבות אש שופר
שִׁנָּה תַעֲוֹר.

את שתיקתך תפיר
לְשִׁלָּם גָּמוּל לְעוֹרֵר.
 ותשלם לעשו הצורר כגמולו
שָׂאוֹנו תַפּוֹרֵר.
 ואת גאוותו תשביר מאד
בְּקוֹל גְּבוּרוֹת שׁוֹפֵר:
 בקול הקורא לדין של השופר
שׁוֹשֵׁן תַדְרֵר.
 ואת ישראל העומדת ביפיה
 תשחרר
גְּאֻלָּה תַבְרֵר.
 כשאת קץ הגאולה תגלה
שׁוֹכְנִים תַזוֹרֵר.

(ג) ואת המתים שוכני עפר
 תחיה ע"י שתעשה שיתעטשו
בְּקוֹל הַעֶרֶת שׁוֹפֵר:
 בקולו המעביר של השופר
תִּישֵׁר מַחְרָמוֹן.
 תביאני לראות מהר חרמון
לְרוּעֵעַ אֲדָמוֹן.
 את מפלת עשו הרשע
תַשְׁלַג בְּצִלְמוֹן.
 ותנקה אותי כשלג מהחשך
 שלהם
בְּקוֹל הַמוֹן שׁוֹפֵר:
 בקולו המהמם של שופר
 הגאולה

חַזֵּן תַעֲדֵר כְּבִישִׁימוֹן.
 תסעדנו כבמדבר
בְּמִתֵּן אָמוֹן.
 במתן תורתך האהובה
תַשְׁמִיעַ בְּאֲדָמוֹן.
 ותשמיע מבית מקדשך
 המפואר
קוֹל קוֹרָא בְּשׁוֹפֵר:
 קול המכריז לקראתם כשופר

מקורות הפירוש: ודף צדק צדק. דברים טז, כ: **מתן שופר.** שמות יט, יט ובאבן עזרא: **להתנפח.** יחזקאל כ, ד: **קול חבש שופר.** תנחומא יתרו ח: **העברת שופר.** ר"ה לד סוף ע"א: **בְּקוֹל כְּפִיפַת שׁוֹפֵר.** ראש השנה כו ע"ב: **וּכְמוֹ מְכַנֵּס בָּזוּ.** ויקרא רבה כט, ד: **אֲשֶׁר בְּמִקְהֵלוֹת.** מְחִיבֵי סְקִילוֹת. סנהדרין ז ע"ב: **זָעוּ בְּגִדְוֵעַ מְקָלוֹת.** שבת קלט ע"א: **בְּקוֹל שְׁמַע שׁוֹפֵר.** סהור. חבקוק א, יג: **יִטֵּב מִשׁוֹר פֶּר.** תהלים סט, לא-לב: **הַמִּשְׁפָּר.** ראש השנה טז ע"א: **קוֹל זְרִיעַ.** ע"פ מלבי"ם ליואל ב, א: **בְּסַעַר יִנָּשֵׁב.** רד"ק לזכריה ט, יד: **לִיּוֹדְעֵיו.** ויקרא רבה כט, ג: **מִשְׁבִּית מִלְחָמוֹת.** תהלים מו, י: **בְּסִין.** ע"פ רמב"ן לשמות יח, א: **אֶסֶם מְגֻלָּה.** שמות יט, יג: **חֲצוֹר שׁוֹפֵר.** ראש השנה כו ע"א: **בְּקוֹל קוֹלוֹת שׁוֹפֵר.** סנהדרין צב ע"א: **צִיּוֹן רָמָז אוֹת.** שופטים פרק ז: **בְּקוֹל שְׁתוֹף שׁוֹפֵר.** ע"י בעל הטורים לשמות יט, יג: **קוֹלוֹת כְּנָתָנוּ בְּשׁוֹפֵר.** ברכות ו ע"ב: **קְרוֹא עוֹד שְׁלֹשָׁה.** שְׁנָה תַעֲוֹרֵר. תהלים עח, סה וברד"ק: **שׁוֹשֵׁן.** שיר השירים ב, א-ב: **תִּישֵׁר מַחְרָמוֹן.** שיר השירים ד, ח: **תַשְׁלַג בְּצִלְמוֹן.** תהלים סח, טו: **תַעֲדֵר כְּבִישִׁימוֹן.** ע"פ המלבי"ם לתהלים עח, מ: **אָמוֹן.** משלי ח, ל: **קוֹל קוֹרָא.** ישעיה מ, ג:

.....

אֵלֵהֵינוּ וְאֵלֵהֵי אֲבוֹתֵינוּ תִקַּע בְּשׁוֹפֵר גָּדוֹל לַחֲרוּתָנוּ וְשָׂא נֶס לְקַבֵּץ גְּלוּתָנוּ וְקָרַב פְּזוּרֵנוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפּוּצוֹתֵינוּ כְּנֶס מִיִּרְכַּתִּי אֶרֶץ וְהִבִּיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירָה בְּרָנָה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם וְשֵׁם נִעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת קִרְבָּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ כְּמִצְוָה (נ"א כְּמִצְוָה) עֲלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל יְדֵי מִשָּׁה עֲבָדְךָ מִפִּי כְבוֹדְךָ כְּאָמוֹר: וּבָיוֹם שִׂמְחַתְכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרָאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם וּתְקַעְתֶּם בַּחֲצֹצֹת עַל עַלְתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי שְׁלָמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם לְזִכְרוֹן לְפָנַי אֵלֵהֵיכֶם אֲנִי יי אֵלֵהֵיכֶם: כִּי אֲתָה שׁוֹמֵעַ קוֹל שׁוֹפֵר וּמֵאֲזִין תְּרוּעָה וְאִין דּוֹמָה לָךְ. פָּרוּךְ אַתָּה יי שׁוֹמֵעַ קוֹל תְּרוּעַת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים:

ותוקעין תקיעה: תרועה: תקיעה:

קהל וחזן היום הרת עולם. היום יעמיד במשפט. כל יצורי עולמים. אם כבנים. אם פעבדים. אם כבנים רחמנו ברחם אב על בנים. ואם פעבדים עיינינו לך תלויות. עד שתחננו ותוציא כאור משפטנו איום קדוש: קהל וחזן ארשת שפתינו יערב לפניה אל רם ונשא. מבין ומאזין מביט ומקשיב לקול תקיעתנו ותקבל ברחמים וברחון סדר שופרותנו:

רצה

מלכויות

ליום ב' דראש השנה

אם חל יום א' בשבת אומרים ביום ב' אנשיכה בעמ' _____

עלינו לשבח לאדון הכל לתת גדלה ליוצר בראשית, שלא עשנו כגויי הארצות, ולא שמנו כמשפחות האדמה, שלא שם חלקנו בהם וגרלנו בכל המונם. שהם משתחווים להכל וריק ומתפללים אל אל לא יושיע. ואנחנו כורעים ומשתחווים ומודים לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, שהוא נוטה שמים ויוסד ארץ, ומושב יקרו בשמים ממעל, ושכינת עזו בגבחי מרומים: הוא אלהינו, אין אחר. אמת מלכנו אפס זולתו, כפיתו בתורתו, וידעת היום והשבת אל לבבך כי יי הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת, אין עוד:

אלהינו ואלהי אבותינו היה עם פיפיות

אוחילה לאל. אחלה פניו. אשאלה ממנו. מענה לשון:
אשר בקהל עם. אשירה עזו: אביעה רננות. בעד מפעליו:
לאדם מערכי לב. ומיי מענה לשון:
אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך:
יהיו לרצון אמרייפי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי:

על כן נקנה לה יי אלהינו לראות מהרה בתפארת עזה, להעביר גדולים מן הארץ והאלילים כרות יפרתו. לתקן עולם במלכות שדי וכל בני בשר יקראו בשמה. להפנות אליה כל רשעי ארץ. יפירו וידעו כל יושבי תבל כי לה תכרע כל בשר תשבע כל לשון: לפניך יי אלהינו יכרעו ויפולו. ולכבוד שמה יקר יתנו. ויקבלו כלם את על מלכותך. ותמלוך עליהם, מהרה לעולם ועד. כי המלכות שלך היא, ולעולמי עד תמלוך בכבוד:

מיוסד ע"פ א"ב כפול בראשי החרוזות. (לדעת שו"ת נודע ביהודה (מהד' תניינא או"ח סי' קי"ג) פיוטי היום השני אינם מאת רבי אלעזר הקליר.)

ומה הועיל אז פרעה

עז במלכות:

בכח מלכותו

האזינו רזנים.

שמעו שרי העמים

אז וירגזו.

אז את זאת והזדעזעו

הביטו חתת.

התבוננו ואחזם רעד

ומאסו מלכות:

ופחדו מלמלך

הגידו כחז.

ספרו את מעשי גבורותיו

לאמים ודברו.

העמים, ושחו בהם

לזה יכתב.

ואמרו שלזה מתאים להכתב

שם המלכות:

שם המלכות

ונלחם ראשית.

וכאשר נלחם עמלק והיה הראשון

גדלוהו אתי.

לכן ספרו שבח גדולתו אתי

ונרוממנהו יחד.

ונספר שבח רוממותו יחד

ואל תתגאו.

ואל תתגאו

בנזר המלכות:

בנזר המלכות שנתן לכן

דרכים בעת.

כי כמו בזמן שלי"ב מסילות

נעשתה מצולה.

נעשתה קרקעית הים

התבוננו יחד.

והתבוננו כולם יחד וראו

למי נזרקה מלכות:

את מי כולם מיד המליכו

דרך סוס בים.

זרמס סוסי פרעה בים

כנגד שש מאות רכב.

שהם של שש מאות רוכבים

ומה יועיל גבר.

וליי נאה שיח.

ולכן לי מתאים לספר

גדל המלכות:

על גדלות מלכותו

בקהל אבשר.

בקהל אבשר.

ברב עם אדרב.

ברב עם אדרב.

למי שאח ויתר עז.

למי ראוי לשבח על נשיאות

ויתרון העז

ולמי המלכות:

ולמי המלכות

גושו גוים.

התקבצו אומות

ובאו ממלכות.

וקרבו ממלכות

ראו מה נהדר.

וראו מה נהדר כבוד ה'

במזח המלכות:

בהתנשאות תוקף מלכותו

קהל אהללה אלהי.

אהלל את ה' בעל הכוחות

כולם המשגיחי בפרשות

אשירה עזו.

ואשיר על מעשי גבורתו

אספרה כבודו.

אספר קצת מכבודו

אאפדנו מלכות:

ואקשט אותו בכתר מלכות

אשגב לפועל.

אספר רוממות פועל הכל

אשר שח ופעל.

אשר אמר ועשה

אנהו. כי לו

אספר נוי שבחו, כי לו

יאתה מלכות:

יאה והגונה המלכות

בעזו נצח אשגו.

בתורתו שהיא תקפו תמיד

אדבר ואלמד

כי עבאו אני.

כי אני מצבא שלו

גוֹיִם וְאַבְרָהָם.

מכל העמים להלחם בישראל, והובס

כִּי נִשְׁפָּע חַי.

כשאז נשבע ה' מקור החיים

בְּכֶסֶף מְלוּכָה:

בכס מלכותו, להלחם ולהביס את עמלק

וַיִּלְעָג בְּכָל דּוֹר.

מאז ראוי עמלק ללעג בכל דור ודור

כִּי לֹא לְמַד.

כי לא למד

מִי נִלְחָם בָּיָם.

מי נלחם לישראל בים סוף

וְעִטָּה מְלוּכָה:

ובכך נגלה בהנהגת מלכותו

זֶרַע עַל אֲדוֹנָיו.

הרשיע עמלק על ישראל אדוניו

עֶבֶד יֵשֵׁב נֶגֶב.

כשהתחפש לכנען העבד שישב בארץ הנגב

בְּזֹאת תִּרְגַּז אֶרֶץ.

על דבר כזה תרגז הארץ#

בְּשִׂאת עֶבֶד מְלוּכָה:

כשעבד נוטל לעצמו את המלוכה

זֶרַע בְּרוּכִים.

ישראל#

הַחֲרִימוּ אֲרוּרִים.

החרומו את כנען המקוללים

כִּי נִתְּנוּ קוֹל.

כשהתאמצו בקול תפילה

לְאֲדִיר בְּמְלוּכָה:

לה' האדיר במלכותו על הכל

חֲשָׁבוֹן וּבִשּׁוֹן.

ממלכות חשבון ובשון

עוֹרְרוּ מִלְחָמָת.

התעוררו להלחם במ

בְּלִי לָתֵת דִּרָּה.

כדי שלא להניח את ארצם דרך -

לְעִבְאֹת מְלוּכָה:

לישראל שהם צבאות ממלכת ה'

חִילָם נִשְׁמַד.

כוחם וחילויותיהם נשמדו

וְאַרְצָם חִלָּקָה.

וארצם חולקה לישראל

וּמַעַל זְרוּעָם.

ומרום מעלת תקופם

נִפְלָה מְלוּכָה:

קרסה מלכותם

טָפְשׁוּ בְּנֵי כְנַעַן.

לא הבינו עם בני כנען

כִּי נִכְרִים הֵם.

שהם זרים מלנחול את הארץ

בְּאֲדָמַת בְּנֵי שָׁם.

את הארץ של בני שם הצדיק

זֶרַע מְלוּכָה:

כי הם הזרע ממליכי ה'

טָבָחָם בֶּן נוּן.

הרגם יהושע בן נון

עַד פְּנֵה אֶרֶץ.

עד שפנה את הארץ מהם

לִפְנֵי אַרְוֹן הַבְּרִית.

#לכבוד ארון הברית [שעבר לפניהם]

אֲדוֹן הַמְלוּכָה:

המייצג את ה' האדון במלוכה

יוֹשְׁבֵי חֲרוּשֶׁת.

סיסרא שישב ב'חרושת הגוים'

אֲזַהֲקֶשָׁה לַחֲזִי.

כשהרבה להקשות על ישראל

עֲזֹרוּהוּ בְּלִי בָּעֵז.

עזרו לו בלי שכר

אֶפְסֵי מְלוּכָה:

יָהּ נִלְחָם בָּם.

לכן גם ה' בורא העולם נלחם במ

צָבָא בְּלִי בָּעֵז.

ע"י צבא השמים שאינו רוצה שכר

בֶּן יֶאֱבֵדוּ שְׂאֵר.

ולואי שכך יאבדו גם שאר אויביו

וְלֹאֵל הַמְלוּכָה:

ולה' החזק תהיה המלכת כולם

כְּאֶרֶז בִּלְבָנוֹן.

כעץ ארז החזק שבלבנון החזקה

בְּכַתּוּב בְּתוֹרָתָךְ וַיְהִי בִישְׁרוֹן מֶלֶךְ

בְּהִתְאַסֵּף רָאשֵׁי עַם יֶחֱד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל:

דברים לג, ה

אֲשׁוּר גִּדְּלָה.

מלכות סנחריב באשור גדלה

וַחֲרָף אוֹרִיד.

וכאשר שיוריד

בְּבִיר הַמְלוּכָה:

את ה' בעל הכח האדיר ממלכותו -

בְּלִיל אֵשׁ הַמָּמָם.

מלאך שכולו אש המיתם

בְּלִיל שְׁמוּרִים.

בליל א' דפסח

וְאֵז יִדְעוּ כָל.

ואז התפרסם לכולם

כִּי לֹאֵל הַמְלוּכָה:

שלה' בעל הכח נאה המלוכה

לְשַׁחַת כָּרַע בָּל.

להשחתה נפל פסל נבוכדנצר

כְּחֻשְׁבוּ עֲלֹת לְשַׁחַק.

כשחשב למלון ולעלות לגבוה

וְסָר מִנּוּ לִבָּב אָנוּשׁ.

ובטל ממנו דעת איש [ונעשה חיה]

וְרֵד הַמְלוּכָה:

והורד ממלכותו

לְכַנּוּ הוֹשֵׁב.

וכשלמקומו הושב

וְכַח אֵל הַכִּיר.

בעליונות כח ה' הכיר

לְמִרְיָם וּמִשְׁפִּיל.

המרים שפלים ומשפיל גאים

הַשְּׁלִים מְלוּכָה:

הודה שהמלוכה השלימה לו נאה

מִגִּרָה צֹאן לְטִבַּח.

נמסרה ישראל המסכנה להמן לקרָג

וְנִתְּכֵנוּ עֲלִילֹת.

והוכנו להם מחשבות הצלה

בְּלָבוּשׁ צָעִיר.

ע"י לבושי המלכות על מרדכי שבא מבנימין צעיר השבטים

רִדָּם הַמְלוּכָה:

שירד לים ראשון ולכן זכה למלוכה הזאת

מְכוּרֵי בְּלֹא הוֹן.

עֲשֵׂה לָךְ בְּצִיּוֹן. שֵׁם נוֹרָאָת.

עשה שיהיה לך בירושלים, יְרָאָה משמך

וכשהותר דמם בלא שוחד כסף רב

פְּדוּיֵי בְּלֹא כֶסֶף.

נפדו לחיים בלא כסף

סָלוּ לְמִטָּה כַּמִּים.

כששבתו והתפללו לה'

הַמְשִׁנָּה כְּמוֹ לַמִּים

לֵב הַמְלוּכָה:

את לב מלכי בשור ודם

נִמְכְּרוּ יוֹנִים.

נמכרו ישראל הנאמנים לה'

לְבָנֵי יוֹנִים.

ליוונים

וַרְחֻקוֹם מַעַל

כדי להרחיקם מתוך-

גְּבוּל מְלוּכָה:

גבול הארץ של מלכות ה'

נִאֲרוּ בְּרִית וְדָת.

וקללו את הברית ואת התורה

וְהִמְרִידוּ עִם בָּאֵל.

והמרידו את עֲמֻנוּ בה' בעל הכח

וּמִגְרוּם בְּלֹא כֹחַ.

עד שִׁכְּלוּ אותם בנס בלא גבורה עצמית

מִכְּהִנֵּי מְלוּכָה:

הכהנים של מקדש מלכות ה'

שְׁעִיר הַחֲנִיף.

עשור הרשע שִׁקָּר

לְהוֹרִיחוּ בְּצִדּוֹ.

לאביו מולידו בלשונו החלקלקה

וַיִּירֹשׁ בְּקוֹל בְּכִי.

וְקָבַל בגלל שְׁהִרִים קול בְּכִי

חֶרֶב וּמְלוּכָה:

את חרבו ומלוכה זמנית

שִׁגְבַּח חֶלֶק.

חזן אך יותר ממנו זכה יעקב הצדיק

הַיּוֹת גְּבִיר לְאַחֲיוֹ.

שיהיה מתגבר על שאר האומות

וְעוֹד תִּסּוֹב.

ולכן עוד יבוא היום שתחזור-

לִישְׁרוֹן מְלוּכָה:

ליעקב הישר - המלוכה בשם ה'

כָּאז תַּעֲלִיחָנָה. בְּכֶסֶּא מְלוּכָה:
 ע"י שְׂכָמוּ בַעֲבָר תַּעֲזוֹר שְׁמִלְכוּת יִשְׂרָאֵל תַּצְלִיחַ, לִשְׁבֹּת עַל כֶּסֶּא מְלוּכָה
 הַ עוֹרֵר וְהַקֵּץ. מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ.
 תִּבְנֶה וּתְגַאֵל, אֶת יְרוּשָׁלַיִם שֶׁהִיא שְׂמֹחַת כָּל יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ
 וְכוּנֵן כְּסָאָךְ. בְּקִרְיַת מְלוּכָה:
 וְתַעֲמִיד אֶת מְלָכוּתְךָ, בְּעִיר יְרוּשָׁלַיִם הַמְּזוּמֶנֶת לְכָךְ
 בְּפֶתוּב בְּדַבְרֵי קִדְשֶׁךָ. יִפָּה נוֹף מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ
 הַר צִיּוֹן יִרְבְּתִי צִפּוֹן קִרְיַת מֶלֶךְ רַב:
 תִּהְיֶה מַח, ג

פָּנֵי מְאוֹר לְבָנָה. וְחִמָּה תַּחֲפִיר.
 פָּנֵי מְאוֹר הַלְּבָנָה וְהַחֲמָה כְּאִילוֹ יִתְבַּיֵּשׁ
 וַיְבוֹשׁוּ עוֹבְדֵימֹו. בְּשִׂאתֶךָ מְלוּכָה:
 כְּשִׁיתְבַּיֵּשׁוּ עוֹבְדֵיהֶם, כְּשִׁתְקַח לַעֲצֻמְךָ אֶת הַמְּלוּכָה
 הַ פָּאָר עִיר יוֹפִי. לְבָרָה בְּחִמָּה.
 לְכֵן תִּפְאָר אֶת יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַיּוֹפִי, לְיִשְׂרָאֵל הַנִּקְיָה בְּשִׁלְמוֹתֶיהָ כְּשֶׁמֶשׁ
 וְגִלְגָּל לְנִגְדָנֹו, כְּבוֹד מְלוּכָה:
 וְגִלְגָּל לְעִינֵינוּ, אֶת כְּבוֹד מְלָכוּתְךָ
 בְּפֶתוּב עַל יַד נְבִיאָךְ. וְחִפְרָה הַלְּבָנָה וּבּוֹשָׁה הַחֲמָה
 כִּי־מֶלֶךְ יִי עֲבָאוֹת בְּהַר צִיּוֹן וּבִירוּשָׁלַם וְנִגְדָּ זִקְנֵיו
 כְּבוֹד:
 יִשְׁעִיהָ כִּד, כִּב

עֲבָאוֹת גְּאוּלֵי עֵנֹו. שׁוֹרְרוֹ בְּלִיל חָג.
 יִשְׂרָאֵל חִיילֵי ה' כְּשֶׁנִּגְאָלוּ מִמִּצְרַיִם, שָׂרוּ הַלֵּל לֵה' בְּלִיל הַפֶּסַח
 וְהוּא לִילָה נִשְׁמֵר. לְסַחֵף מְלוּכָה:
 הוּא אוֹתוֹ הַלִּילָה הַשְּׁמוֹר, לְבַטֵּל מְלָכוּת זֶרָה
 הַ עֲעָדוֹ בְּמִי שְׁעַל. צִפּוֹ בְּרוּחַ שְׁכָל.
 וְכִשְׁעִבְרוּ בֵּים סוֹף שֶׁמֶדְדוֹ ה' לְמִצְרַיִם וְהַעֲנִישׁם בּוֹ, חֲזוּ בְרוּחַ הַקּוֹדֶשׁ
 אָנָּה יִנְטְעוּ וְיִקְבְּלוּ מְלוּכָה:
 הִיכֵן יִקְבְּעוּ לַהֲתִיּוֹשׁ, וְיִזְכּוּ לְמִלּוּךְ בִּשְׁם ה'
 בְּפֶתוּב בְּתוֹרַתְךָ תִּבְאֵמוּ וְתִשְׁעֵמוּ בְּהַר נִחְלָתְךָ מְכוּן
 לְשִׁבְתְּךָ פְּעֻלָּתְךָ יִי מִקְדָּשׁ אֲדֹנֵי כּוֹנֵנֵנוּ יְיָדֶיךָ: וְנֹאמַר יִי
 מֶלֶךְ לְעֵלָם וָעֶד:
 שְׁמוֹת טו, יז

קָמְטוּ שְׁעָרֵי זְבוּל. בֵּית עוֹלָמִים.
 נִכְרְתוּ שְׁעָרֵי הַמִּקְדָּשׁ הַקְּבוֹעַ לְשִׁכִּינָה, שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַקְּבוֹעַ
 כִּי מִבְּנִימֹו. שְׁבִתָּה מְלוּכָה:
 כִּי מָהֶם, פֶּסֶקָה הַתְּגָלוֹת מְלָכוּת ה'
 הַ קָדוֹשׁ יָבֹא בָם. לְעוֹלָמִים.
 עַד שֶׁה' הַקְּדוֹשׁ יָשׁוּב לְשִׁכּוֹ שָׁם, לְעוֹלָמִי עַד
 וְאֵז יִשְׁאוּ רֹאשׁ. בְּחֻדְשׁוֹ מְלוּכָה:
 וְאֵז יִתְכַבְּדוּ, כִּשְׁה' יַחֲדָשׁ שָׁם אֶת הַתְּגָלוֹת מְלָכוּתוֹ
 בְּפֶתוּב שָׂאוּ שְׁעָרֵים | רֹאשֵׁיכֶם וְהִנֵּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם
 וַיְבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יִי עֲזוּז וְגִבּוֹר
 יִי גִבּוֹר מְלָחָמָה: שָׂאוּ שְׁעָרֵים | רֹאשֵׁיכֶם וְשָׂאוּ פִתְחֵי

עוֹלָם וַיְבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יִי
 עֲבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד סָלָה:
 תִּהְיֶה כִּד, ז-י

רְבִצָּה עֲדִינָה. שְׁקָדָה מְאֻלְמוֹן.
 יוֹשְׁבֹת בְּגָסוֹת מְלָכוֹת אֲדוּם הַמְּפֹונָקָה,
 כִּי אָרֶךְ לָהּ. קֵץ הַמְּלוּכָה:
 כֹּאשֶׁר הַתְּרוּחָה לָהּ, סוֹף מְלָכוּתָהּ וְנִפְּלִיתָהּ
 הַ רִיבּוֹ מוֹשִׁיעִים. שָׂאוּ אָדָר מְאֻדוּם.
 לְכֵן רִיבּוֹ מִשִּׁיחַ ב"י וּב"ד, וְשָׁלוֹ אֶת הַכֹּתֵר מְאֻדוּם
 וְשִׁיתוּ עַל אֲדוּן. הוֹד הַמְּלוּכָה:
 וְשָׁמוּ אוֹתוֹ עַל ה' הָאֲדוּן הָאֱמִיתִי, אֶת כְּבוֹד הַמְּלוּכָה
 בְּפֶתוּב עַל יַד נְבִיאָךְ. וְעָלוּ מוֹשִׁיעִים בְּהַר צִיּוֹן לְשִׁפְט
 אֶת הַר עֵשׂוֹ וְהִיתָה לִי הַמְּלוּכָה:
 עוֹבְדִיָּה א, כֹּא:

שָׂאוּ שְׁנָא אֶל. וְהוּא עַל לְשׁוֹנֵנוּ.
 אֶת הַשִּׁקָּר שׁוֹנָא ה' בַּעַל הַכֹּחַ, אֶךְ הַשִּׁקָּר מוֹדֵגֵל בְּלִשׁוֹנֵנוּ
 בְּקֶשׁ אֱמֶת וְאִינוּ. וְרַחֲקָה מְלוּכָה:
 וְרוּצָה ה' אֶת הָאֱמֶת בְּתוֹכֵנוּ וְלֹא מוֹצָא, לְכֵן רַחֲקָה מְלָכוּתוֹ מִלִּהְתַּגְּלוֹת
 הַ שְׂרֵי הַסֵּר אֲנוֹן מִצְבְּאִיָּה.
 ה' הַכּוֹבֵשׁ! כֹּפֶר לְעַבְדֵי יִשְׂרָאֵל חִיילֵיךְ
 וַיִּרְיֵעוּ לָךְ. תְּרוּעַת מְלוּכָה:
 וַיִּפְרְסֵמוּ לְכַבּוֹדְךָ, אֶת תְּרוּעַת הַמְּלָכֶתְךָ
 בְּפֶתוּב בְּתוֹרַתְךָ לֹא הִבִּיט אֲנוֹן בְּיַעֲקֹב וְלֹא רָאָה עֵמָל
 בְּיִשְׂרָאֵל יִי אֱלֹהֵינוּ עֲמוֹ וְתְרוּעַת מֶלֶךְ בּוֹ:
 בְּמַדְבַּר כֶּג, כֹּא

תַּחֲגוֹר גְּאוֹת. תַּתְּאָזֵר עֲזוֹ.
 וְכִשְׁתַּחֲזִיר לָךְ אֶת כְּבוֹד גְּאוֹתְךָ, וְתִתְּנֶהג בּוֹרִיזוֹת שֶׁל תְּקִיפּוֹת
 לְבַל יִשְׁתַּרְר. זֶר בְּמְלוּכָה:
 כִּדִּי שְׁלֹא יִתְנַשֵּׂא, זֶר בְּמְלוּכָה
 הַ תִּכּוֹן תִּבְל. כִּי יִנְעַר רְשָׁע.
 אֵז מִתּוֹקֶנֶת תִּהְיֶה הָאָרֶץ, כֹּאשֶׁר יִסּוּלֵק מִמֶּנָּה הַרְשָׁע
 וְשָׁם צָדֵק לְרִגְלָיו. וַיִּצְנֹנֶף מְלוּכָה:
 וְה' יִצִּיב אֶת מְלָכוֹת הַצֶּדֶק מִבֵּית מִקְדָּשׁוֹ, וּבִכֵּךְ יִפְאָר אֶת מְלָכוֹתוֹ
 בְּפֶתוּב בְּדַבְרֵי קִדְשֶׁךָ יִי מֶלֶךְ גְּאוֹת לְבֶשׁ לְבֶשׁ יִי עֲזוֹ
 הַתְּאָזֵר אֶף-תִּכּוֹן תִּבְל בַּל-תִּמּוֹט:
 תִּהְיֶה צֶג, א

תִּקְוֹם גּוֹיִם. תּוֹכִיחַ לְאֻמִּים.
 תַּעֲשֶׂה נִקְמָה בְּגוֹיִם, וְתוֹכִיחַ אֶת הָאֱמֶת לְעוֹבְדֵי הָאֱלִילִים
 תִּשְׁבּוֹר מִטָּה רְשָׁע. מוֹשִׁל הַמְּלוּכָה:
 וְתִשְׁבּוֹר אֶת רוֹדְנֵי הַרְשָׁע, הַשּׁוֹלֵט בְּמְלוּכָה
 הַ תַּחֲלִיף אֱלִילִים. תִּשְׁגֹּב לְבָדָךְ.
 תַּעֲבִיר וְתַעֲלִים אֶת הָאֱלִילִים, וְתִכּוֹבֵד לְבִדְךָ
 תִּקְרָא נִצָּח. יַחֲדִיר בְּמְלוּכָה:
 וְתִקְרָא לְנִצָּח, הַיַּחֲדִיד בְּמְלוּכָה

וּבַתּוֹרַתְךָ כְּתוּב לֵאמֹר. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ
אֶחָד:

כְּפָתוּב עַל יַד נְבִיאָךְ. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ
בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה יְיָ אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד:
זכריה יד, ט

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְלוֹךְ עַל כָּל הָעוֹלָם כִּלּוֹ בְּכַבּוֹדְךָ וְהַנָּשָׂא עַל כָּל הָאָרֶץ בִּיקְרָךְ וְהוֹפֵעַ בְּהַדָּר גָּאוֹן
עֶזְרָךְ עַל כָּל יוֹשְׁבֵי תֵבֶל אֲרָצְךָ. וַיַּדַּע כָּל פֶּעוּל כִּי אַתָּה פֹּעֵלְתָּנוּ וַיָּבִין כָּל יַעֲזוּר כִּי אַתָּה יַעֲרִתָּנוּ וַיֹּאמֶר כָּל אִשָּׁר
נִשְׁמָה בָּאֶפֶס יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמְלָכוּתוֹ כָּכָל מְשָׁלָה: קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתָן חֻלְקָנוּ בְּתוֹרַתְךָ שֶׁבָּעֲנֵנוּ מִטוֹבָךְ
וְשִׁמַּחְנוּ בִּישׁוּעָתְךָ. וְטַהַר לִבֵּנוּ לְעִבְדְּךָ בְּאַמֶּת כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ מְלַכְנוּ אֱמֶת וְקִיָּם לָעַד. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וַיּוֹם הַזִּכְרוֹן:

וּתוֹקַעִין תְּקִיעָה: שְׁבָרִים: תְּרוּעָה: תְּקִיעָה:

קֹהֵל וַחֲזוֹן הַיּוֹם הָרַת עוֹלָם. הַיּוֹם יַעֲמִיד בְּמִשְׁפָּט. כָּל יַעֲזוּרֵי עוֹלָמִים. אִם כְּבָנִים. אִם פְּעֻבִּים. אִם כְּבָנִים רַחֲמֵנוּ
בְּרַחֲמֵם אָב עַל בָּנִים. וְאִם פְּעֻבִּים עֵינֵינוּ לָךְ תְּלוּיוֹת. עַד שֶׁתַּחֲנִנֵנוּ וְתוֹצִיא כְּאוֹר מִשְׁפָּטֵנוּ אִיּוֹם קְדוֹשׁ:
קֹהֵל וַחֲזוֹן אֲרֻשֶׁת שִׁפְתֵינוּ יַעֲרֹב לִפְנֶיךָ אֵל רֵם וְנִשְׂאָ. מִבֵּין וּמֵאַזֵּין מִבֵּית וּמִקִּשִּׁיב לְקוֹל [בְּשִׁבְתָּ: זְכָרוֹן] תִּרְוַעַתְנוּ
וְתִקְבַּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן סֶדֶר מַלְכוּיֹתֵנוּ:

בְּמִנְחָה. יִשְׁעִיָּה כג, י: עֶבֶד יֵשֵׁב נָגֵב. בַּמִּדְבָּר כֹּא, א: בְּזֹאת תִּרְגְּזוּ אֶרֶץ, בְּשֹׂאת עֶבֶד מְלוּכָה. מְשַׁלִּי ל, כֹּא-כב: בְּאַדְמַת בְּנֵי שָׁם. רַשׁ"י בְּרֵא' יב, ו, תו"כ פֶּר' קְדוּשִׁים,
סִפְרָא קכו: צָבָא בְּלִי בָצַע. שׁוֹפְטִים ה, יט-כ: בְּלָבוּשׁ צַעִיר, רָדָם הַמְלוּכָה. סוּטָה לו ע"א: נִמְכְּרוּ יוֹנִים. יוֹאֵל ד, ו: לִבְרָה כַּחמָה. שִׁיר הַשִּׁירִים ו, י:

זכרונות

ליום ב' דראש השנה

אם חל יום א' בשבת אומרים ביום ב' זכר תחלת בעמ' —

אתה זוכר מעשה עולם ופוקד כל יצורי קדם. לפניך נגלו כל תעלמות והמונ נסתרות שמבראשית. כי אין שכחה לפני כסא כבודך. ואין נסתר מנגד עיניך: אתה זוכר את כל המפעל. וגם כל היצור לא נכחד ממך. הכל גלוי וידוע לפניך יי אלהינו. צופה ומביט עד סוף כל הדורות. כי תביא חק ופרון להפקד כל רוח ונפש. להזכר מעשים רבים והמונ פריות לאין תכלית. מראשית כזאת הודעת. ומלפנים אותה גלית. זה היום תחלת מעשיך ופרון ליום ראשון. כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב:

ועל המדינות בו יאמר אי זו לחרב. ואי זו לשלום. אי זו לרעב. ואי זו לשבע. ובריות בו יפקדו. להזכירם לחיים ולמות: מי לא נפקד כהיום הזה. כי זכר כל היצור לפניך בא. מעשה איש ופקדתו. ועלילות מעצדי גבר. מחשבות אדם ותחבולותיו ויצרי מעללי איש: אשרי איש שלא ישכחך. וכן אדם יתאמץ בך. כי דרשיך לעולם לא יבטלו. ולא יכלמו לנצח כל החוסים בך: כי זכר כל המעשים לפניך בא ואתה דורש מעשה כלם:

וגם את נח באהבה זכרת. ותפקדהו בדבר ישועה ורחמים בהביאך את מי המבול לשחת כל בשר מפני רוע מעלליהם. על כן זכרנו בא לפניך יי אלהינו להרבות זרעו כעפרות תבל. וצאצאיו כחול הים:

פקדונות הרי הן כזכרונות (לפי ר' יוסי בריה דף לב ע"ב). הזכרון הוא גם לפי המעשים, אך גם בהנהגה כללית מעבר לשפיטת מעשי כל יחיד. מיוסד ע"פ א"ב כפול בראשי החרוזות.

קהל אפחד במעשי. אני פוחד בגלל מעשי אדאג בכל עת. ואני דואג כל הזמן אירא ביום דין. כי אני ירא ביום הדין הזה בבואי לזכרון: כי אני בא לזכרון מעשי	ובזכות מעשיהם נושעתי והם היו לי. ואכן הם היו לי קדם לזכרון: בעבר לעזרה בהזכרתי לפני ה' גברה זרועי. וגם גבר כוחי כשח מחני נא. כשמשח אמר 'מחני נא' [ומסר נפשו עלינו] לכל ימח מני. כדי שלא יבטל ממני שם וזכרון: שמי וזכרי	שבשניהם נחקקו שמי לזכרון: שמותי לזכרון טוב לפני ה' דלג במחתה. הוא שרץ עם המחתה אל תוך הקהל עד יעצר נגף. עד שנעצרה המגפה בגשת זר מכה. שבאה בעוון עדת קרח שהיה זרים לכהן יקוד לזכרון: ואת מחנותיהם עשו ציפוי למזבח כדי שזכור תשאם הביטה אל. לכן השגח עלינו ה' בעל הכח בעמדי לפניך. כשאני עומד בתפילה לפניך אין בקרבי אנוש. ואין בקרבותי איש כלשהו תוי לזכרון: שיוכל להביא את רישומי לפניך לזכרון טוב היש מי יפלל. האם יש מי שיתפלל בדבקות כפינחס וישיב חמה. ויבטל את הרגז. ויוחק לדורת.	וייחקק לדורות שמו לזכרון: שמו לזכרון טוב ומי שונא בצע. או האם יש בינינו שונא שוחד כשמואל ידבר ענו בי. שיוכל לומר כמוהו: 'תענו לי: ממי קבלתי שוחד?!' ויען ויאמר עד. ויענה ה' ויאמר 'אני מעיד על יושרו' אדון לזכרון: הוא ה' אדון העולם הזוכר לטובה בגלל זה ובטלה חלב. וכשמואל: שביטלה צעיר מדי יכפר בעדנו. יקריב ויתרצה עבורנו וכנגד שני עפרים. וכנגד משה ואהרן מנהיגינו הורזים יעל לזכרון: יעלה שמו לזכרון טוב ועף ירא ויאמר. [או כמו דוד:] שנוכח לכעס ה', ואמר: תהי ידך בי. תהי נא ידך בי ולא בעם ישראל
--	--	--	---

אֲשֶׁר כָּלֵב אֶלְהִיו.

שהתנהגותו כרצון אלוקיו

הוא לְזָכְרוֹן:

הוא הראוי לזכרון טוב

זַעַק וְהָשִׁיב.

וגם זעק בתפילה, והמלאך השיב

חָרַב אֶל נִדְנָה.

את חרבו אל נרתיקה

וְהוֹשִׁיֵת לוֹ בְּשִׁמְשׁוֹ.

ונקבע לו כקביעות השמש

כֶּסֶם לְזָכְרוֹן:

מלכותו לעד לזכרון טוב

חֲבִיתִי בַּעַת עֶצֶר.

וכשהמתנתי בעת עצירת גשמים

לְפִתְחִי וּמִמִּטִּיר.

לה' שיפתח ויוריד את הגשמים

כְּמִשִּׁיב רוּחַ לִילָד.

וכשהשיב אליהו את הרוח לילד

אָבוֹד מִזְכָּרוֹן:

שפסק מלהחשב בזכרון עם החיים

חֵי לְרֹאוֹת בְּרִית.

ואליהו חי עדיין כדי לראות כל ברית מילה

בְּדַבָּרוֹ קִנְאָתִי.

כי כשאמר 'קנאתי לה'

כִּי עֲזָבוּ עָם.

על שעזבו עם ישראל

בְּרִית וְזָכְרוֹן:

מלזכור את בריתם עם ה'

טָרָם הָיָה לִי.

בעבר היה לי

מִכְפָּר פָּנִים.

כהן גדול שִׁכְפֹּר בתוך בית המקדש

מִנְחָה הִלְכָּת.

ואת מנחתו הקרבה

בְּשִׁחַד לְזָכְרוֹן:

כפיוס לה' שיזכרנו לטובה

טָרַף נֶרֶד וְסָמִים.

וגם הזננת הקטרת של בִּשְׁמִי נרד וסמים אחרים

לְמִסַּב חֲדָרָיו.

למלא את חדרי בית המקדש

וְדָם וְחֶלֶב לְנִיתָח.

ודם הנזרק וחלב הנשרף ל

וְלַחֵם הַפָּנִים לְזָכְרוֹן:

ולחם הפנים, להעלות זכרוננו לטובה

יִצְגָתִי עַל

אך עתה הועמדתי על-

גִּחְלִי רִיקָה.

שאריתי משריפתי, כקדורה ריקה

כִּי לֹא אֶלְמָן.

ואת הבטחת 'כי לא אלמן'

שְׁתִּי לְזָכְרוֹן:

שמתי לבטחוני שאזכר לטובה

יָהּ אֲבִטַּח בָּהּ.

ה' יוצר העולם: בך אבטח

וְלֹא בְּנִדְיָבִים.

ולא באנשים נחשבים

כִּי הֵם בִּקְבָר.

כי הם הולכים לסופם לקבר

וְלִנְצַח שְׁמִי לְזָכְרוֹן:

ואת חיי לנצח וגם שמך יזכר

תמיד

כָּל אֵלֶּה סִמְכוּנִי.

כל הנ"ל תמכו בי בזכותם

וְרַחֲמִיָּה בְּקִשְׁתִּי.

ויכולתי לבקש את רחמיך עלי

לֹאִילָא הֵם תִּמְתִּי.

ואם לא היו הם - כבר כליתי

וְאִינִי לְזָכְרוֹן:

והייתי נאבד להיזכר עם החיים

כִּי הֵם בְּזָרוּעַ.

כַּפְתּוֹב בְּתוֹרָתָהּ וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת נַח וְאֶת כָּל הַחַיָּה

וְאֶת כָּל הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתְּבָח וַיַּעֲבֹר אֱלֹהִים רוּחַ

עַל הָאָרֶץ וַיִּשְׁכּוּ הַמַּיִם:

בראשית ח, א

עָשָׂה פֶּלֶא לַחַיִּים. לְכָל יִהְיוּ בְּמַתִּים.

המשך נא לעשות פלא לאנשים החיים, כדי שלא יהיו כמו המתים

הָיָשׁ אֲמַתָּהּ. בִּקְבָר לְזָכְרוֹן:

כי האם אפשרי להביא את אמתותך, בקבר - לזכרון והכרה?!

חַ עוֹרֶרֶת אֲזָ בַּפֶּעַל. עוֹרֶרְנוּ בְּלֹא פֶעַל.

אף נשכחו מאנשים

וְלֹאֵל לְזָכְרוֹן:

לפני ה' בעל הכח יבואו לזכרון

נִסְתָּרָה דְרָכֵי.

ולומר: נעלמה השגחת ה' מדרכי

מִי יוֹכֵל שִׁיחַ.

מי יוכל לומר

לְשׁוֹא נִכְתָּב לִי.

ו'לחנם נכתב לי

חֲטֵא לְזָכְרוֹן:

חטא לזכרון

נָגַד פָּנֵי גִבֹּר.

כי אל מול פני האיש

מַעֲשִׂיו יוֹכִיחוּ.

על טיב מעשיו יעידו נגדו

וַיַּעֲנֶה בּוֹ בְּחִשּׁוֹ.

ועוד תבוא לו התכחשותו זו

עַד לְזָכְרוֹן:

כנגדו לזכרון

שִׁיחוּ מְזֻמוֹת אֵל.

לכן סִפְרוּ את תכונני ה' בעל הכח

יַחַד כָּל בְּנֵי אִישׁ.

ביחד - כל בני האדם

עוֹבְרֵי תַּחַת שִׁבְט.

העוברים תחת שבט הרועה

פַּעֲאֵן לְזָכְרוֹן:

כצאן - לזכרון המשפט

חֲזֹן סוּגֵר דִּלְתָּ.

ועל אשר ה' מסכך בהגנה

בַּעַד תְּמִימִים בְּזַעַם.

מלפני צדיקים כנח בעת זעם

עַד בֹּא קֶצֶם.

עד שיבוא זמנם

יֵצֵאת לְזָכְרוֹן:

לצאת מהצרה לזכרון טוב

אף כי הם - בזכות עצמם

עָרִידָה לֹא בָּאוּ.

אליך לא באו לבקש

רוּמְמוֹתֶיךָ בְּפִיָּהֶם.

אלא כששבח גדולותיך

בדבריהם

שְׁמוֹ לְזָכְרוֹן:

שמו להזכיר

לְיוֹם זֶה נִכְמָס.

וליום הזה נשמך

סָכָם חֲשִׁבוֹנוֹת.

סיכום חשבונות מעשינו

תַּחֲלָה לַיָּמִים.

כי הוא המתחיל לימי השנה הבאה

וְרֹאשׁ לְזָכְרוֹן:

לכן הוא העיקרי להזכרתנו בדיון

לְהַקְרֵא בּוֹ.

שִׁיְקָרָא בו מעשינו

כְּתָב עֵט וְשִׁמְיָהּ.

כְּכָתֵב עֵט בְּרוּל וְצִפּוּרֵן שְׁמִיר

גָּלוּי וּבָאָר.

ברור ומבואר

וַיִּדְוַע לְזָכְרוֹן:

ומוכן לזכרון בדיון

מָוֶת וְחַיִּים.

מות וחיים

שְׁלוֹם וּמִלְחָמוֹת.

שלום ומלחמות

צַחֲצָחוֹת וְשׁוֹבְעִי.

וכן יובש וצמאון או שובע

בָּאִים לְזָכְרוֹן:

באים להזכר ולהקבע בדיון

מַעֲלָלֵי גִבֹּר.

מחשבות אדם

וּמִסְפָּר צַעֲדָיו.

ופירוט מעשיו

נִשְׁכָּחוּ מֵאֲנוּשׁ.

וכשם שהתגלית לגאלנו בעבר בזכות אבותינו, כך תעורר אותנו להגאל כחסדך אף אם אין לנו זכות

הֲלֹא לְנִפְלְאוֹתֶיךָ. תַּעֲשׂ לְזָכְרוֹן:

כי הרי את שמך שעושה נפלאות, תעשהו כך לזכרון בפי הבריות

כַּפְתּוֹב בְּדִבְרֵי קִדְשֶׁךָ זָכָר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו חֲנוּן

וְרַחוּם יִי: וְנֶאֱמַר טָרַף נָתַן לִירְאָיו יִזְכֹּר לְעַלְמִם

בְּרִיתוֹ:

תהלים קיא, ד-ה

פָּנֶה אֱלֹהִים. בְּיוֹשְׁבֵי גָנִים.

פנה נא ה' הדיין התקיר, ביושבי בתי המדרשות
מקשיב לנדרבימו. בדת לזכרון:
המקשיב לדבריהם, בדברי התורה ורושםם לזכרון
ח פועלם לפניה. ושכרם אתה.

והנה זכות מעשיהם רשומים לפניך, ושכרם מתוקן ונמצא אצלך
אוכלי לחם העצבים. בספר לזכרון:
וכי הם ניזונים מתורת עמל, ראויים להכתב בספרך לזכרון טוב
בכתוב על יד נביאך אז נדברו יראי יי איש אל
רעהו ויקשב יי וישמע ויקתב ספר זכרון לפניו
ליראי יי ולחושבי שמו:
מלאכי ג, טז

צצו שעלים. מחבלים פרמים.
כשהופיעו המצרים בערמה, לחבל את טוהר יחס משפחותינו
להכרית מגפן. שרש וזכרון:
ולהכרית מישראל המפוארים, את הנולדים ובכך לאבד זכרם
ח צררום בפרה. נאקו ונושעו.
ועשו להם צרות של עבודת פרך, והם התפללו מלכם ונושעו
בכשר הררי קדם. הוחק לזכרון:
בזכות כשרות אבותינו הגדולים שמימי קדם, שזכות זו נקבעה לזכרון
לפני ה'
בכתוב בתורתך וישמע אלהים את נאקתם
ויזכר אלהים את בריתו
את אברהם את יצחק ואת יעקב:
שמות ב, כד

קדם בנתה לדורות. אין בהם חפץ.
טרם בריאת העולם בנית והבנת על תתקע"ו דורות, שאין בהם קיום
רצון ה'
חלפתם ואברתם. מהיות לזכרון:
והעברתם מלפניך ואבדתם, שלא יהיו בזכרון בין החיים
ח קחתה דור מאלף. אמריה הנחלתם.
עד שבחרת בדור האלף (משה), ודברי תורתך נתת להם
למענם בכל דור. חקתה לזכרון:
ובעבור הדור הזה - בכל דור עד היום, חקתה את זכותם לזכרון טוב
לפניך
בכתוב בדברי קדשך זכר לעלם בריתו
דבר עזה לאלף דור:
תהלים קה, ח

רם חשק מאד. בכלת נעורים.
ה' הנעלה חשק מאד בישראל שהיא הראשונה שכרתה איתו ברית
הרוגיה וענייה. תתה לזכרון:
לכן: את הרוגיה וענייה על קדושת שמך - נתת לזכרון טוב לפניך
ח רצה אחריה. בגיא ציה וצלמות.
היא הרצה לעשות רצונך באמונה בך, אף במדבר יבש ומסוכן
אהבת כלולותיה. תעש לזכרון:
לכן את אהבת כריתתה הברית איתך - תעשה לנו לזכרון טוב לפניך

בכתוב על יד נביאך הלך וקראת באזני ירושלם
לאמר כה אמר יי זכרתי לך חסד נעוריה אהבת
כלולתיה לכתה אחרי במדבר בארץ לא זרועה:
ירמיה ב, ב

שחתו עם זו. שאת שמצה בקמיהם.
וכשהשחיתו העם היוצא ממצרים, ונתנו גנות עצמם אצל אויביהם
שם פסל ולא אל. שחתו לזכרון:
כאשר דבר ששמו פסל ולא בעל כח עצמי, שמו לקיום לפניהם
ח שכלו כמעט רגע. לולי קם בפרץ.
הם נשמדו באותו רגע של זעם ה', אם לא קם משה בפרצה
מעורר שבועה. וברית לזכרון:
ועורר את שבועת ה' לאבות, ובריתו איתם לזכרון טוב לפניו
בכתוב בתורתך זכר לאברהם ליצחק ולישראל
עבדיך אשר נשבעת להם בך ותדבר אליהם ארבה
את זרעכם ככבדי השמים וכל הארץ הזאת אשר
אמרתי אתן לזרעכם ונחלו לעלם:
שמות לב, יג

תעבת מאז. עדת כל לאמים.
הךחקת מאז, כל עדת מכל עם אחר
חשקתנו מהם. עדות לזכרון:
ובחרת ורצית בנו יותר מהם, ושמת לכך את הלוחות בארון בינינו
לעדות וזכרון לכך
ח תמור כסף נמאס. דור נשפח קחת.
וכשם שקאת ישראל בגלות בבל שנקראו כסף מאוס, והדור ההוא כאילו
נשכח ממאוסותו - גאלת
קננו שנית. כי שפחנו מזכרון:
ופדנו להיות לך - בשנית, כי נראה שנשכחנו מזכרוןך
בכתוב בדברי קדשך זכר עדתך ו קנית קדם
גאלת שבט נחלתך הרציון זה ו שבנת בו:
תהלים עד, ב

תר איש תם במי זרעו יכנה.
חקר יעקב השלם, במי יכונה כל שאר זרעו
שכל ידיו. לאות וזכרון:
ולכך הצליב את ידיו ושם את ימינו על אפרים, לסימן שיזכיר זאת
ח תרפק משול אפרים. בשעשוע ילד ובן יקיר.
לכן תקרב את כל ישראל המשולים לאפרים, במה שהם שמחתך כמו
בילד ובן יקיר
חלא בכורי הוא. חקת לזכרון:
והרי מאמרך 'ישראל הוא נכבדי', חקת בספר התורה לזכרון
בכתוב על יד נביאך הבה יקיר לי אפרים אם ילד
שעשועים פיימדי דברי בו זכר אזכרנו עוד
על-כן המו מעי לו רחם ארחמנו נאם-יי:
ירמיה לא, יט

כְּשֶׁחַ מַחְנֵי נָא. שמות לב, לב: יְקוֹד לְזָכְרוֹן. במדבר יז, ג: הָיָה מִי יִפְלֹל. תהלים כו, ל: וּמִי שׁוֹנֵא בָצַע. שמואל א' יב, ג-ה: וּבִטְלָה חֶלֶב. שמואל א' ז, ט: וּכְנָגַד שְׁנֵי עֶפְרַיִם. תענית ה ע"ב: תְּהִי יָדָךְ בִּי. שמואל ב' כד, יז: אֲשֶׁר קָלַב אֱלֹהֵינוּ. שמואל א' יג, יד: וְהוֹשֵׁת לוֹ כְּשֶׁמֶשׁ. תהלים פט, לו: חֲכַמִּי בַעֲתָ עֶצֶר, לְפִנֵּי וּמִמָּטִיר, כְּמֹשִׁיב רוּחַ לַיָּלֵד. מלכים א' פרק יז: חֵי לְרֵאוֹת בְּרִית. פרקי דר"א פרק כט: לְמַסַּב. ע"פ מלכים א' ו, כט: קָתַב עֵט וְשָׁמִיר. ירמיה יז, א: כָּסֶף נִמְאָס. ירמיה ו, ל: דֹּור נִשְׁפָּח. ישעיה מט, יד ע"פ המלבי"ם בב. הענין:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ זָכְרָנוּ בְּזָכְרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ וּפְקִדְנוּ בְּפִקְדֹת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים מְשֻׁמֵּי שָׁמַי קָדָם וְזָכַר לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת הַבְּרִית וְאֶת הַחֹסֶד וְאֶת הַשְּׂבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם אָבִינוּ בְּהַר הַמּוֹרִיָּה וְתִרְאָה לְפָנֶיךָ עֲקֹדָה שֶׁעָקַד אֲבָרָהָם אָבִינוּ אֶת יִצְחָק בְּנוֹ עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ וְכַבֵּשׁ רַחֲמָיו לְעִשׂוֹת רְצוֹנָךְ בְּלִבָּב שְׁלָם בֶּן יִכְבֹּשֵׁת רַחֲמֶיךָ אֶת כַּעֲסָךְ מֵעַלֵּינוּ וּבְטוֹבָךְ הַגָּדוֹל יֵשׁוּב חֲרוֹן אַפֶּךָ מֵעַמָּךְ וּמַעֲיָרָךְ וּמִנְחָלָתָךְ. וְקִיָּם לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת הַדְּבָר שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי כְּבוֹדָךְ כְּאֲמוֹר וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רַאשֵׁנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי־אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לְהִיטֵל לָהֶם לְאֱלֹהִים אֲנִי יְיָ:

(כְּשִׁישׁ בְּרִית מִלֵּה פִּתְחֵים אֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ וּמוֹסִיפִים זֶה: זָכַר בְּרִית אֲבָרָהָם וְעֲקֹדָת יִצְחָק וְהִשָּׁב שְׂבוּת אֱהֱלִי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֹךְ:)

כִּי זָכַר כָּל הַנִּשְׁכָּחוֹת אֲתָה הוּא מַעֲוֹלָם וְאִין שִׁכְחָה לְפָנֶי כֶּסֶף כְּבוֹדָךְ. וְעֲקֹדָת יִצְחָק לְזָרְעוֹ שֶׁל יַעֲקֹב הַיּוֹם בְּרַחֲמִים תִּזְכֹּר. בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ זָכַר הַבְּרִית:

וּתוֹקַעִין תְּקִיעָה: שְׁבָרִים: תְּקִיעָה:

קָהֵל וַחֲזוֹן הַיּוֹם הָרַת עוֹלָם. הַיּוֹם יַעֲמִיד בְּמִשְׁפָּט. כָּל יִצְוֵי עוֹלָמִים. אִם כְּבָנִים. אִם כְּעַבְדִּים. אִם כְּבָנִים רַחֲמָנוּ בְּרַחֵם אָב עַל בָּנִים. וְאִם כְּעַבְדִּים עֵינֵינוּ לָךְ תְּלִוִיּוֹת. עַד שֶׁתִּתְחַנְּנוּ וְתוֹצִיא כְּאוֹר מִשְׁפָּטָנוּ אִיּוֹם קְדוֹשׁ: קָהֵל וַחֲזוֹן אֲרֻשֵׁת שְׁפָתֵינוּ יַעֲרֹב לְפָנֶיךָ אֵל רֵם וְנִשְׂאָ. מִבֵּין וּמֵאֲזִין מִבֵּיט וּמִקְשִׁיב לְקוֹל [בַּשָּׁבַת: זָכְרוֹן] תְּקִיעָתָנוּ וְתִקְבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן סֵדֶר זְכוּנוֹתָנוּ:

שופרות

ליום ב' דראש השנה

אם חל יום א' בשבת אומרים ביום ב' אָשָׁא דְּעֵי בעמ'...

אתה נגלית בענין כבודך על עם קדשך לדבר עמם מן השמים השמעתם קולך ונגלית עליהם בערפלי טהר. גם (פל) העולם פלו חל מפניך ובריות בראשית חרדו ממך בהגלותך מלפניו על הר סיני ללמוד לעמך תורה ומצוות. ותשמיעם את הוד קולך ודברות קדשך מלהבות אש, בקלות וברקים עליהם נגלית ובקול שפר עליהם הופעת:

יערות דבש, מכון משנת דוד, ירושלים תש"ס, דרוש ה', כרך א' עמוד קס"ד: "ענין שופר ... כי העולם נברא בקול שופר כי קול ה' הוא כביכול כקול היוצא מגרון בלי דבור ותנועות, רק קול פשוט, הוא קול שופר, כי גרון הוא בחינת שופר כנודע, ואז הוא פשוט בלי הרכבה ... ולכך בראש השנה שהוא התחלת העולם, תוקעים בשופר ואומרים היום הרת עולם הינו התחלת העולם. ... ולכך קול שופר חזק מאד שמורה על יחוד, ולכך, זהו ענין שופר בתקיעה להמליך לה' ביחודו בלי שיתוף מלאך ושרף, ונשגב ה' לבדו. ואנו בגולה רפו ידינו ומי"ש אין מצוה כדקא יאות, אבל עיקר מעמדנו שאנו מוסרים נפשנו כל רגע על יחוד שמו הקדוש ועליו הורגנו כל היום, ולכן אין לנו דבור נאלמנו דומיה, רק צעקנו בקול שהוא הגרון, ועל זה נאמר (בראשית כז, כב) הקול קול יעקב, ועל זה אמר (תהלים קמט, ו) רוממות אל בגרונו, והוא בגרון שמורה על יחוד, וחרב פיפיות בידם, ללחם נגד האויבים בקול שופר נגד הצר הצורר ביחוד שמו שאין בו שתוף, וזהו בגרון, כי הוא קול. ... ולכך זהו השם העומד לנו בגולה, ואמר (ברכות ט:) אהיה עמם בגלות זו ואהיה עמם בגלות אחרת, כי אין לנו דבור ונאלמנו דומיה, אבל גרון קורא בקול, כי מורה על יחוד כמו שכתבתי, כאשר האר"י ז"ל האריך בזה למאד, ולכך שם זה שהוא גרוני עומד לנו בגולה, כי היא האחדות האמתית. וכאשר תשכיל בפיט יום שני בשופרות, תבין על ידי כן דברים הרבה שנתכון לו רבי אלעזר הגדול בחרוזיו."

מיוסד ע"פ א"ב כפול בראשי החרוזות.

אלה שמבני אומתי
ואז נחרו בי.
מאז דחקו בי
למען אשמע קול:
כדי שאשמע בקולך

ועל משמרתם.
ובקביעותם
יעמדו ויזעקו.
עמדו וצעקו אליך
וגל להם סוד.
שתגלה להם את סוד קץ
הגאולה
והוא יענם בקול:
ואתה ה' ענית להם בדיבורך
כדרכך

זה חמק מני.
אך ה' שנגלה לי בעבר, כעת
נסת רממני
אסובב ואבקשנו.
ואני מרבה לבקש אותך
בכל מקום הוא.
אך בכל מקום הוא נמצא
אנה אשא קול:
ולאן ארים את קולי אליו?!

זכר דודי למטה.
שהרי נזכר ה' אוהבי - בארץ
אדיר במרום.
[בשבח שהמים אומרים:] אדיר
במרום ה'
מלא כל הארץ כבודו.
וכן 'מלא כל הארץ כבודו'

דרוש טובה למו.
ה'! בקש בשבילם טובה
וראה שיה מוריה.
כשתשגיח בזכות יצחק שנקרב
השה כתמורתו בהר המוריה
אלם פיהו יהי צדק.
ושתיקת פיו תהי לנו לזכות
ללא שמעיה בקול:
שלא השמיע קול מחאה כנגד
שחיסת עצמו

הסר מחלק.
הסר מבני יעקב הישר
ידיים שעירות.
את ידי בני עשו הרשעיות
הוגה בתחנונים.
כי הוא מתפלל בתחנונים
בי לך הקול:
ואומר שרק לך ראוי להפנות
קול תפילה

הושע.
הושיעו
אשר לא תשכח עדות.
כדי שלא תשכח התורה
השומרת אותך
ומפי זרעו.
וגם מפי זרעו
לא יסוף קול:
לא יפסק קול התורה
וחוזי ומליצי.
ונביאי והנואמים בדברי נועם
הם בני אמי.

לא ישאג בקול:
לא ישאג עלינו להבריחנו
ממנה !?

גלתי שיח בחקיו.
וכשגליתי דברי על תורתו
וחפי ערב.
ודברי היה מתוק נ'נעשה
[ונשמע']
הטה און וטה.
אז ה' קבל זאת ברצון, ואמר:

השמיעני את קולך קול:
ערב עלי קולך שאגת משמיעה לי
גז וברח מני.
מהר נעלם מלהשגיח עלי בגלוי
פעפר על הרי בתר.
כאיל צעיר על מצוקי הרים
בבקשו דת ואות.
בחפשו את לימוד התורה או
מצוה אחרת
במשפנותי ואין קול:
בבתי המדרשות אך פסק מהם
הקול הזה

דלג מבתר לבתר.
אברהם! שהגיע חייוני בברית בין
הבתרים שעברת בין גלות לגלות
השיבהו אלי.
והשב נא לנו את מלכות דוד
המשיח
אולי ישא פניה.
ואולי יתחשב ה' בזכותך
עקב שמעך בקול:
בשכר שאתה שמעת בקול ה'

קהל אנוסה לעזרה.

כשאברח לעזרה בדין
אמצא נגדי.
אמצא למולי
אל קרוב לי.
את ה' בעל הכח שקרוב לי
בעת קראי בקול:
בזמן שאקרא אליו בקולי

אשר בעדת אל.
ושהוא בתוך עדתו
בקרבי נצב.
בקרבתנו עומד לעזרתנו
ופה במקדש מעט.
ופה בבית הכנסת
אצפצף לו בקול:
אדבר ואשיר לו בקולי

בקרני דרשני.
הביטה בי ובקש טובתי
שה פזורה אני.
על שכמו שה אבודה נהייתי
נגזרתי ונאלמתי.
נותקתי ממקומי ונשתקתי
בלי להרים קול:
מבלי לצעוק בקול על צוררי

באמור גוזזי.
כשצוררי אומרים לי
נדחה היא.
'דחיה היא'
שומרה וצלה.
וה' שומרה בצמוד אליה

לְמַעַלָּה קוֹרְאִים בְּקוֹל:

המלאכים לְמַעַלָּה קוֹרְאִים
בְּקוֹל רם

חִילֵי מִים.

הם מלאכים של מים
אֲשֶׁר בָּם שְׂבִילוֹ.

שמהם יוצא כבוד ה'

דְּבָרוֹ תְּמוּנָה לֹא רְאִינוּ.

ואמר: 'את תמונתו לא ראינו'

זוֹלָתִי קוֹל:

'אלא רק את קולו שמענו'

חִפְּשִׁיתִי יְשִׁימֹן הָיִשׁ.

חפשתי את ה' במדבר אם שוכן
שם

וְאָמְרוּ אֵין.

והיה נראה שאיננו שם

קָדָם תִּתֵּנוּ עֵז.

אך לפני שנתן את תורתו
העצומה

בְּעֲתֵנִי בְּקוֹל:

החרידני בקולו.

טָהוֹר דִּלְגָּ.

וכשה' הנעלה ושהוא כל יכול -
התעלם

הָרִים וְעֵבֶר.

ממקומות ה'משכן' בארץ
ישראל ופסק מלשכון שם

וּמִמַּעוֹן הַר מוֹר.

מביתו בהר המוריה המבושם

אֲזַנְתָּן קוֹל:

אכן נתן את דברו לנביאיו

טִמְאֵתִי יְדִידוֹת שְׂכֵנוֹ

אך כשטמאתי את משכנו
האהוב

וְעָלָה.

אז סִלַּק משם את שכינתו

לְיוֹם כְּסָא יְבֹא.

וליום הנסתר שיבוא המשיח

בְּאֲזִנֵי קוֹל:

אז יקדים וישמיע באזני את קול
המבשר עליו

יְקַרְתִּי בְּעֵינָיו.

הייתי נכבד אצל ה'

וְנִלְוָה לִי בְּשָׂבִי.

לכן נלווה לי בְּשָׂבִי בגלות

עֲמוּ אֲנֹכִי.

ויעמו אנכי בצרה'

אֲזַ הַבְּטִיחֵנִי בְּקוֹל:

אז הבטיחני בבירור

יָרַד לְשִׁנְעָר.

כך ירדה שכינה עמהם לבבל

וְשָׁם כָּס בְּעֵילָם.

וכן שם שכינתו בעילם

הַשְּׁמִיעַ בְּאָרִי.

השמיע את אָבְלו כשאגת אריה

וּבִנְחֹשׁ קוֹל:

בְּלָה מְנִי דוֹב.

העביר מלמלוח עלי את פֶּרֶס
התאוותנים

בְּהִתְרַפָּה מִמְּלָאכָת.

כשהרפה את מלאכת בנין
המקדש

חַק בְּמִכְתָּב.

עד שכתב במכתב

וַיַּעֲבֵר קוֹל:

ופרסם את דברו [שישובו לבנות]

כָּבֵשׁ לִי.

וכן כבש לי עַ"י החשמונאים

אֲרַפְּעָה רֹאשִׁי נִמְר.

את יוֹן בכל ארבעת חלקיה

וְגַם אֲנִי בְּהוֹדִיוֹת סֵלָה.

וע"כ עניתי לו ע"כ בחג חנוכה

של הודיה לעולם

כַּפְתּוֹב בְּתוֹרָתָךְ וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בַּחֵית הַבְּקָר

וַיְהִי קֹלֶת וּבִרְקִים וְעָנָן כָּבֵד עַל־הָהָר וְקוֹל שִׁפְר חֲזָק

מְאֹד וַיַּחֲדֵד כָּל־הָעָם אֲשֶׁר בַּמִּחְנָה:

שמות יט, טז

עֲלִיתִנִּי אֶל. עַל כָּל בָּנוֹת.

רוממתי, ה' בעל הכח! יותר מכל שאר האומות

כִּי בַעֲבוּרִי. בְּחוֹרֵב תִּתֶּנָּה קוֹל:

כאשר בשבילי, במדבר סיני נתת את קולך אֵלִי

הַ עַל כָּל אֱלֹהִים מְאֹד נִתְעַלִּיתָ.

ומאז על כל אלהי העמים מאד נתעלה שמך לכבוד

נִצַּח תִּתְעַלֶּה. בְּתִרְעוּת קוֹל:

וגם לנצח יתעלה שמך, בתרועת קול השופר של הגאולה

אֲשְׁמִיעַ לוֹ קוֹל:

בו אשמיע לו את קולי בהודיה

לְחֵית קִנְיָה.

ואת מלכות אדום הפראית מאד

אֲזַ מְכַר אֶרֶץ.

כאשר השליט על הארץ,

מִי לִי בְּשָׂמִים.

'מי ימלוח עלי מהשמים?!

אֲזַ הִרְמִימָה קוֹל:

- אז הרימה את קולה

לְאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל.

אך אני לה' המשגיח לישועתי

מִשְׁנֵי בְּרָזֶל שְׁוַעֲתִי.

מתוך צרותי הקשות שועתי לה'

וּמִרְגֵּל עֵבֶטִיט.

ומעומק שפלות וחסימת צרותי

הִצְרַחְתִּי בְּקוֹל:

צרחתי בקולי לה' לישועה

מִדַּת קָצִי.

ואת זמן קץ גלותי

לֹא הוֹדִיעֵנִי.

לא הודיע לי

מָתִי בְּאֶרֶץ.

מתי בארצי

תוֹר יִשְׁמִיעַ קוֹל:

המדריכני לתשובה ישמיע קולו

מִיּוֹדְעֵי סֶפֶר.

ואף מלומדי התורה

חָתָם קָצִי.

הסתיר את זמן קצי

לְבַל דַּעַת צוּפִי.

כדי שלא ידעוהו אף נביאי

עַת יִשְׁאֹו קוֹל:

בזמן אמירתם את דבר נבואתם

נָא הִבֵּט וּרְאֵה.

לכן בבקשה ה'!

עֲנֵנִי וּמְרוֹדִי.

אֵין לִי מִכִּיר.

כי אין מי שמכיר במעלתי

לְמִי אֲשָׂא קוֹל:

ולמי ארים קולי על הגאולה

מלבדך?!

נִצַּח אֶקְוֶה.

לכן תמיד אקוה

כִּי לֹא יִפֹּל דְּבָר.

שלא יבטל אף דבר א'

מלהתקיים

מִמִּקְטִּיבִי.

מדברי הנביאים ששמעו את ה'

דְּמָמָה וְקוֹל:

בקול דממה דקה

שׁוֹשׁ יִשְׂרָאֵל.

וישמח מאד

לְבִי בְּקִרְבִּי.

לבי בתוכי

בְּשִׁמְעֵי דוֹדֵי דוּפָק.

כשאשמע את ה' אוהבי מתקרב

עַל פִּתְחֵי קוֹל:

וקולו יהיה על

חֲזוֹן סֵלָה יְשִׁימֵנִי.

ולנצח יִקְחֵנִי להתקשר בו

כַּחוֹתָם עַל לֵב.

כמזכרת המוצמדת ללב

כְּאֵז תַּחַת הַתְּפוּחַ.

כמו שהיה תחת הר סיני כחופת

נישואינו

עוֹדְרָנִי בְּקוֹל:

שעורני בקול כחתן הקשור

לכלתו

כַּפְתּוֹב בְּדִבְרֵי קִדְשׁוֹ עָלָה אֱלֹהִים בְּתִרְעוּתָהּ יְהוָה

בְּקוֹל שׁוֹפָר: וְנֶאֱמַר בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ

לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יְהוָה:

תהלים מז, ו; תהלים צח, ו

פָּעָה מִמְדָּבָר. צְפוֹר מִמְצָרִים.

ישראל צעק לה' במדבר על ים סוף כגזל, וכצעקת הצדיקים במצרים

וַיּוֹנֶה הַשְּׁמִיעָה. מֵאֲשׁוֹר קוֹל:

זאת הנאמנת לך שהשמיעה לך מגלות אשור את קול בקשתה לגאולתה

הַ פָּקוֹד צְפוֹר בֵּית. דְּרוֹשׁ יוֹנָת אֶלָם.

זכור את הצדיקים שלך, וּבִקֵּשׁ את טוֹבַת הנאמנת לך חסרת יִשְׁע עֲצָמִי

תִּקַּע לָמוֹ בְּשׁוֹפָר. וּשְׂרָק לָמוֹ בְּקוֹל:

תקע להם בשופר לגאולם, ושְׂרָק להם בקול לקבצם

**בְּפֶתוֹב עַל יַד נְבִיאָךְ וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתְקַע בְּשׁוֹפָר
גָּדוֹל וּבָאוּ הָאֲבָדִים בְּאֶרֶץ אֲשׁוּר וְהַנְדָּחִים בְּאֶרֶץ
מִצְרַיִם וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לַיְי בְּהָר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלַם:**
ישעיה כז, יג

**צֵר חֲקִים מְנִי. לְכָל יַעֲוֹפוֹ בְּנֶשֶׁר.
שִׁמּוֹר אֶת מִצְוֹתֶיךָ בְּלִבִּי, כִּדֵּי שְׁלֹא יִיעֲלֶמוּ מִמֶּנִּי בִּרְגַע
לְכָל יִכְנָפוּ. מִשְׁמִיעִי קוֹל:
וְכִדֵּי שְׁלֹא יִסְתַּתְרוּ, מְלֻמְדֵי הַתּוֹרָה בְּקוֹל רִם
ח צְרוּפָה אֶלְמֹד. וְעֵינַי לְמוֹדִי.
וְאֵת הַתּוֹרָה הַשְׁהוּרָה אֶלְמֹד, כְּשֶׁעֵינַי תַּחֲזִינָה בְּכַבּוֹד הַשְׁכִּינָה שְׁתִּלְמַדְנִי
כָּאֲז צִיר מִדְּבַר. וְאַל מְשִׁיבוֹ בְּקוֹל:
כְּמוֹ שֶׁהָיָה שִׁמְשָׁה הַשְּׁלִיחַ דְּבַר, וְהִ' בַּעַל הַכַּח נֹתֵן בּוֹ אֶת קוֹלוֹ
בְּפֶתוֹב בְּתוֹרָתָךְ וְהָיָה קוֹל הַשׁוֹפָר הוֹלֵךְ וְחֹזֵק מְאֹד
מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל:
שְׁמוֹת יט, יט**

**קָרַב קֶז. בָּא עַת מִשְׁפָּט.
הִגַּעְנוּ לְסוֹף הַשָּׁנָה, וּבִאֲנוּ לְיוֹם שֶׁל הַמִּשְׁפָּט
קָם מִלִּיץ יִשְׂרָאֵל. לְהַתְחַנֵּן בְּקוֹל:
וְנִעֲמַד הַחֲזָן לְבַקֵּשׁ עֲלֵינוּ רַחֲמִים, וְלִהְיוֹת חֲנֻן בְּקוֹל לִפְנֵי ה'
ח קֹדֶשׁ חֲדָשׁ. וְהוֹכֵן מוֹעֵד.
וּמִכִּיּוֹן שְׁקֵדֶשׁ חוֹדֶשׁ תִּשְׁרִי, וּבִכֵּר נִעֲשֶׂה יוֹם הַמוֹעֵד הַזֶּה
וְאֶתְקַע בְּשׁוֹפָר. וְיַעֲנֶה לִי בְּקוֹל:
אֲנִי יִתְקַע בְּשׁוֹפָר, וְהִ' יַעֲנֶה לִי בְּזִכּוֹת מִצְוֹת קוֹל הַשׁוֹפָר
בְּפֶתוֹב בְּדַבְרֵי קֹדֶשׁ תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר בְּכֶסֶף
לְיוֹם חֲגֻגְנוּ: כִּי חֵק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לְאֱלֹהֵי
יַעֲקֹב:
תהלים פא, ד-ה**

**רָגַשׁ מִקְבָּר. צֹחָה מִסָּלַע.
כְּשִׁיעֵלָה רַגֶּשׁ מִהַקְבָּרִים, אָף מִדֹּאֵשׁ הָרִים יִצְוּחוּ
בְּתַת יְבִשֵׁי עֵצִים. מַעֲפָר קוֹל:
כְּשִׁיתְקַנּוּ קוֹל מִעֲפָרִם הַמֵּתִים שְׁהִיו עַד עֵתָה עֲצֻמוֹת יְבִשּׁוֹת
ח רָאוּ נֶס בְּהָרִים. וְקוֹל שׁוֹפָר בְּאֶרֶץ.
וְתִרְאוּ זֹאת בְּבִירוֹר כְּמוֹ דָּבָר גְּבוּהָ בְּרֹאשׁ הָרִים, וְכָקוֹל שׁוֹפָר שִׁינִתָּן
בְּאֶרֶץ
לְהַשְׁמִיעַ רָנָן. מִדְּמוּמֵי קוֹל:
כְּשֶׁתִּשְׁמַעְנוּ רִנָּה לֵה', מִהַמֵּתִים שֶׁדָּמּוּ מִקוֹל עַד עֵתָה
בְּפֶתוֹב עַל יַד נְבִיאָךְ כָּל יִשְׂרָאֵל תִּבְלֵ וְשִׁכְנֵי אֶרֶץ
בְּנִשְׂא נֶס הָרִים תִּרְאוּ וְכִתְקַע שׁוֹפָר תִּשְׁמַעוּ:
ישעיה יח, ג**

**שָׁגַג לֵב הוֹתֵל. עוֹד בֶּל יִטְנוּ.
יִצָּר הָרַע הַפְּסִית לִבְנוֹ הַפְּתִי, עוֹד לֹא יִסִּיתָנוּ
בְּלִי לְהַכְבִּיר אֶזְנוֹ. מִשְׁמוּעַ קוֹל:
כִּדֵּי שְׁלֹא לְהַקְשׁוֹת עֲלֵינוּ מִלְּקַבֵּל וּלְעַשׂוֹת אֶת דְּבַר ה'**

**ח שׁוֹבֵב לִי כְּקֶדֶם. דֵּת מוֹרְשָׁה.
הִשָּׁב לִי כְּמוֹ בַּעֲבָר, אֶת תּוֹרַתְנוֹ שֶׁהִנְחַלְתָּנוּ
אֲשֶׁר בָּהּ עֲלַפְתָּנִי. בְּלִפְיָדִים וְקוֹל:
שָׁבָה קִשְׁטָת אֹתִי, עֲנִי לִפְיָדִי אֲשֶׁר וְקוֹל הַשׁוֹפָר
בְּפֶתוֹב בְּתוֹרָתְךָ וְכָל-הָעָם רֹאִים אֶת-הַקּוֹלֹת וְאֶת-
הַלְּפִידִם וְאֶת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֶת-הָהָר עֲשֵׂן וַיֵּרָא הָעָם
וַיַּעֲזְבוּ וַיַּעֲמִדוּ מִרְחָק:
שְׁמוֹת יט, כז**

**תְּבוֹנָה הַפִּיק. אִישׁ נְבוֹן דָּבָר.
אֶת חֲכָמַת לְבוֹ הוֹצִיא בְּסִפּוֹר הַתְּהִלִּים, דּוֹד הָאִישׁ הַנּוֹבֵן
וְחָק נָעַם זְמִירוֹת. בְּנִעִימוֹת קוֹל:
וְתִקֵּן אֶת זְמִירוֹתָיו הַנְּעִימוֹת, בְּקוֹלוֹת נְעִימִים.
ח תְּהִלָּה יִתְנוּ. אֲזַ לְכָל הַשְּׁמִיעַ.
וְכִדֵּי שֶׁתְּהִלָּה יִתְנוּ בְּדַבְרֵיהֶם - אֲזַ לְכָל יִשְׂרָאֵל הוֹדִיעַ
לְאֵל מוֹשֵׁל בְּכָל. יִמְתִּיקוּ בְּקוֹל:
שְׁלֵחַ בַּעַל הַכַּח הַמוֹשֵׁל בְּכָל, יִתְנוּ דְּבָרִים עֲרָבִים בְּקוֹל שִׁיר
בְּפֶתוֹב בְּדַבְרֵי קֹדֶשׁ הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֵל בְּקֹדֶשׁוֹ
הַלְלוּהוּ בְּרִקִּיעַ עֲזוֹ: הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרָתוֹ הַלְלוּהוּ
בְּרַב גְּדֻלָּה: הַלְלוּהוּ בְּתִקְעַת שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּגִבְלָהּ
וּבְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמַחּוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעוּגָב:
הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי שְׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כָּל
הַנִּשְׁמָחָה תְּהַלֵּל יְהִי הַלְלוּיָהּ:
תהלים פרק קנ**

**תַּחַת בְּנֵי צִיּוֹן. בְּנֵי יוֹן שָׁחוּ.
תַּחַת יַד בְּנֵי יְרוּשָׁלַם, בְּנֵי יוֹן נִפְלוּ
הַבְּרִקָּתָה חֲצִים. וְתִהְיֶה בְּקוֹל:
כְּשֶׁשָּׁלַחְתָּ לָהֶם בְּמַהֲרִית חֲצִי מִן, וְהַבְּהִילָתָ אוֹתָם בְּקוֹל הַשׁוֹפָר
ח תִּרְעַם לְבוֹזִי. תִּתְקַע בְּשׁוֹפָר.
כִּי גַם תִּרְעַע לְהַפְחִיד אֶת שׁוֹדְדֵי, כְּשֶׁתִּתְקַע עֲלֵיהֶם בְּשׁוֹפָר הַגְּאוּלָּה
בְּסַעֲרוֹת תִּימָן. אֲזַ יִלָּךְ קוֹל:
כְּשֶׁתִּשְׁלַח רוּחַ סַעֲרָה אֶל בְּנֵי אָדָם, וְאֲזַ תִּתְקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְקַבֵּצְנוּ
בְּפֶתוֹב עַל יַד נְבִיאָךְ וַיֵּי עֲלֵיהֶם יִרְאָה וַיֵּצֵא כְּבָרָק
חֲצוֹ וְאֲדָנִי יִהְיֶה בְּשׁוֹפָר יִתְקַע וְהִלָּךְ בְּסַעֲרוֹת תִּימָן:
יִי צְבָאוֹת יְגוֹ עֲלֵיהֶם:
זכריה ט, יד-טו
כֵּן תִּגְוֶן עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּשִׁלּוּמָךְ:
בְּשִׁלּוּמָךְ**

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ תִקְעַת בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחַרְוֹתָנוּ וְשֹׂא נֶס לְקַבֵּץ גְּלִיּוֹתֵנוּ וְקָרַב פְּזוּרֵנוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם
וְנַפְּוֹצוֹתֵינוּ כְּנֶס מִיִּרְפָּתִי אֶרֶץ וְהִבִּיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירָךְ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׁמְחַת עוֹלָם וְשֵׁם נַעֲשֶׂה
לְפָנֶיךָ אֶת קְרִבְנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ כְּמַעֲוָה (כִּיֹּא כְּמַעֲוָה) עֲלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עֲבָדְךָ מִפִּי כְּבוֹדְךָ כְּאִמּוֹר: וּבַיּוֹם
שִׁמְחַתְכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרֹאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם וּתְקַעְתֶּם בְּחֲצִצְרוֹת עַל עֲלִיתְכֶם וְעַל זִבְחֵי שְׁלָמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם לְזִכְרוֹן

לפני אלהיכם אני יי אלהיכם: כי אתה שומע קול שופר ומאזין תרועה ואין דומה לך. ברוך אתה יי שומע קול תרועת עמו ישראל ברחמים:

ותוקעין תקיעה: תרועה: תקיעה:

קהל וחזן היום הרת עולם. היום יעמיד במשפט. כל יצורי עולמים. אם כבנים. אם כעבדים. אם כבנים רחמנו ברחם אב על בנים. ואם כעבדים עינינו לך תלויות. עד שתחננו ותוציא כאור משפטנו איום קדוש: קהל וחזן ארשת שפתינו יערב לפניך אל רם ונשא. מבין ומאזין מביט ומקטיב לקול [בשבת: זכרון] תקיעתנו ויתקבל ברחמים וברחון סדר שופרותנו:

פער על הרי בתר. שיר השירים ב, יז: מחלק, ימים שערות. בראשית רבה סה, טו: אדיר במרום. תהלים צג, ד: בעתני בקול. דברים ד, לו ע"פ אבן עזרא: וממעון הר מור, אז נתן קול. ע"פ רמב"ן לשמות כה, א: עמו אנכי. תהלים צא, יד: ירד לשנער, ושם כס בעילם. איכה רבתי א, נד: השמיע בארי. ירמיה כה, ל: וכןחש קול. ירמיה מו, כב: כלה מני דוב. מגילה יא ע"א: ארבעה ראשי נמר. דניאל ח, כב: לחית קנה. פסחים קיח ע"ב: תור ישמיע קול. מדרש רבה לשיר השירים ב, יג: פחותם על לב... תחת התפוח. שיר השירים ח, ה-ו: עוררני בקול. צפור ממצרים, ... צפור בית. זהר במדבר קצו ע"ב: יונת אלם. תהלים נו, א: תקע למו בשופר. ישעיה כז, יג: ושרק למו בקול. זכריה י, ח: לבל יעופו כנשר. צרופה אלמד. תהלים קיט, קמ: ועיני למורי. ישעיה ל, כ: שגג לב הותל וההמשך. ע"פ ישעיה לב, ג-ד: עלפתני. ע"פ רש"י לשיר השירים ה, יד: תחת בני ציון. זכריה ט, יג-יד וברש"י שם:

רצה